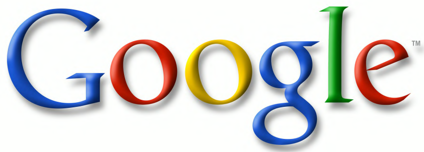

HERRE! VAR SÅ GOD OCH TAG BORT ER DOTTER!

LUSTSPEL I TVÅ AKTER

FRI BEARBETNING FRÅN FRANSKAN

AV

F. HEDBERG

TREDJE UPPLAGAN

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 50 öre.

HERRE! VAR SÅ GOD OCH TAG BORT ER DOTTER!

LUSTSPEL I TVÅ AKTER

FRI BEARBETNING FRÅN FRANSKAN

AV

F. HEDBERG

TREDJE UPPLAGAN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

PERSONERNA:

MONTDOUBLARD, lever på sina räntor.

FOLLEBRAISE, bataljmålare.

COLARDEAU.

VERTMINOIS, hans gudfar.

ISABELLE, Montdoublards äldre dotter.

CECILE, hans yngre dotter.

GIMBLETTE, tjänstflicka.

Händelsen föregår hos Montdoublard, vid Montmartre.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1914

Första akten.

En större salong. I fonden ett stort balkongfönster, ledande till en terrass, med kulörta gardiner. När fönstret är öppet ser man på andra sidan av gatan ett annat fönster, fast mindre, som är behängt innanför med vita jalusier. — I första kulissen på båda sidor dörrar, samt emellan tredje och fjärde också tvenne dörrar. Den högra är utgång. Ett litet bord till höger, emellan avantscenen och dörren. Två fåtöljer och två stolar med randiga överdrag. En papegojbur på bordet. En låda med socker på vänstra fåtöljen.

Första scenen.

GIMBLETTE. *Sedan* ISABELLE.

MONTDOUBLARD (*i kulissen* till höger*). Gimblette! Gimblette!

GIMBLETTE (*letande*). Kommer genast, herre! Jag håller på att söka!

ISABELLE (*från första dörren till vänster*). Gimblette, är min far ännu icke uppstigen?

GIMBLETTE. Han? Jo bevars, det är nu goda två timmar som han gått och stökat därute i köket.

ISABELLE. I köket? Vad gör han där?

GIMBLETTE. Å, han håller på med sin eviga konfekt!

MONTDOUBLARD. Gimblette! Gimblette!

GIMBLETTE. Hör ni, mamsell, han vill ha sitt socker.

ISABELLE (*visar på lådan*). Där är det. Jag tog in lådan i går för att ge litet åt min papegoja!

GIMBLETTE (*tar lådan*). Jo, det är bra! Och så

säger er far att det är jag som äter! (*Tar utan att tänka därpå en nypa och stoppar i munnen.*)

ISABELLE (*leende*). Min far har orätt!

GIMBLETTE (*går, men återkommer och säger hemlighetsullt*). Hör på, mamsell, det är ju i dag han kommer!

ISABELLE. Vilken?

GIMBLETTE. Kors! Han som skall komma från Courceuil... er blivande man, herr Colardeau!

ISABELLE (*lugnt*). Ja, det sägs så!

GIMBLETTE. Det sägs? Vad, är ni inte mera angelägen?

ISABELLE. Visst inte! En herre som jag inte känner, som jag aldrig har sett!

GIMBLETTE. Än sedan? Det vet jag då, att om jag väntade en friare...

MONTDOUBLARD. Gimblette! Gimblette!

GIMBLETTE. Aldrig får man då säga ett ord heller! (*Tar sig på nytt en nypa socker.*) Jag får väl lov att ge honom sockret, annars brummar han till i morgon bitti.

Andra scenen.

DE FÖRRA. MONTDOUBLARD *med en slev i handen.*

MONTDOUBLARD (*har inkommit från första dörren till höger, och hört Gimblettes ord*). Brumma? Är det jag det, hä? Och vad gör du där? Du nyper av mitt socker.

GIMBLETTE (*förlägen*). Nej, det var en kackelacka i lådan!

MONTDOUBLARD. Får jag se den!

GIMBLETTE. Jag kastade bort den!

MONTDOUBLARD. Vänta du, jag skall ha ögonen på dig!

ISABELLE (*närmar sig*). God morgon, pappa!

MONTDOUBLARD (*vänder sig livligt mot henne och säger med barnslig ton*). God morgon, min äldsta dotter, min Isabelle! Tag hit din panna så att jag på den får trycka mina faderliga läppar! (*Omfamnar*

henne.) Du ser din far mycket sysselsatt, jag håller på att göra pastiljer!

ISABELLE. Skall jag kanske hjälpa er, min far?

MONTDOUBLARD. Nej, jag föredrar att du som vanligt går ut på balkongen!

ISABELLE. Men, min far...

MONTDOUBLARD. Det är bara därför som jag lämnat vår bostad vid gatan Grands Augustins, n:r 36... du började bli blek, och när en ung flicka blir blek, så darrar alltid en öm far. Jag har konsulterat en läkare, och han ordinerade den friska luften i bergstrakten — därför har jag flyttat till Montmartre!

ISABELLE. Ja, men det är inte detsamma!

MONTDOUBLARD. Jag valde den bergstrakten, emedan den ligger närmare omnibuslinjen än Mont Blanc eller Pyreneerna.

ISABELLE. Ja, men att tillbringa hela sin dag på en balkong, det är inte roligt!

MONTDOUBLARD. Nej, men hälsosamt! Jag vet en hel mängd saker som inte ä' behagliga, men mycket hälsosamma — till exempel bittervatten!

GIMBLETTE. Ja, men det säger jag, att om jag hade en dotter...

MONTDOUBLARD. Va sa?

GIMBLETTE. Så skulle jag inte vilja utsätta henne så där på en balkong, för grannarnas nyfikenhet!

MONTDOUBLARD. Ja, men det finns en terrass bredvid balkongen...

ISABELLE. Där man syns lika bra.

GIMBLETTTE. Ja, jag skulle inte...

MONTDOUBLARD. Vad för slag?

GIMBLETTE. Om jag hade en dotter...

MONTDOUBLARD. Har du en dotter?

GIMBLETTE. Å, så herrn säger! (*Tar sig en nypa socker.*)

MONTDOUBLARD. Gör mig då den tjänsten och behåll dina åsikter för dig själv! (*Häftigt.*) Men jag tror att du nyper socker igen?

GIMBLETTE (*häpen*). Nej, jag ...

MONTDOUBLARD. Tag hit sockerlådan! Och tag

du i stället sleven, och gå ut och rör i pannan, men från vänster till höger... Hör du!

GIMBLETTE. Ja-ha, från höger till vänster!

MONTDOUBLARD. Nej, från vänster till höger! (*Då hon går.*) Gimblette!

GIMBLETTE (*vänder om*). Herre?

MONTDOUBLARD. Akta dig att smaka, när pastiljer ä' halvkokta, så ä' de giftiga!

GIMBLETTE (*med händerna för sin mage*). Å Gud bevara mig! (*Skyndar ut till höger.*)

MONTDOUBLARD (*avsides*). Jag säger det där för att stävja hennes aptit! (*Till Isabelle, visande på balkongdörren.*) Gå ut du, min flicka!

ISABELLE. Men, min far, om den där herrn kommer, så är jag ju inte klädd!

MONTDOUBLARD. Jaså, din fästman! (*Högtidligt.*) Mitt äldsta barn! En ung flicka skall behaga genom sina dygder, och inte genom några alnar siden. Dessutom är Colardeau en anspråkslös karl, en bygdens son, som skriver upp vad han ger ut, det har min notarie underrättat mig om!

ISABELLE. Än sedan?

MONTDOUBLARD. Han rår om en ostronbank strax utanför Courceuil!

ISABELLE. Ostronhandlare! Usch då, ett sådant yrke!

MONTDOUBLARD. Mitt barn! Det är ett yrke som bevisar smak, som bevisar dygd och patriotism!

Sång.

Mel. ur "*Josef*".

I.

Kan du tänka dig någonting bätter
än umgås med ostron var dag?
Ostronet högmod i mänskan ej sätter,
tiga, lida, det är hennes lag.
Hon ej frågar en smul efter världen,
och dess buller, dess bråk och förtal,
nej, när furstarna taga till svärden,
kryper hon helt förnöjt i sitt skal!

2.

När de stora med småfolket träta,
när de arma avundas en rik,
låter hon helt beskedligt sig äta
utan tecken till bråk eller skrik! —
Och en man som plär ostron hantera
släpper ensam sin fru på var bal,
och när herrarna frun kurtisera
kryper han helt förnöjd i sitt skal!

3.

Ja, mitt barn! Tro mig, världen nog vore
mycket bättre än numer den är,
om de små icke vildsint framfore
för att göra de stora besvär!
Och den stackars, jämt hotade freden
vore inte på långt när så skral,
om som ostron vi hyllade seden
att oss gömma uti våra skal.

ISABELLE. Å, min far!

MONTDOUBLARD. Du är en toka! Det är inte med dig som med min yngsta dotter, som fastän hon ännu är i pension, inte tänker på annat än att gifta sig! — Seså, gå nu ut att inandas den friska bergsluften.

ISABELLE. Men . . .

MONTDOUBLARD. Gå du! Du saknar dina berg, när du inte mera har dem!

ISABELLE (*avsides*). Ack, min Gud! Så ledsamt! (*Går ut på balkongen, och stänger fönstret.*)

Tredje scenen.

MONTDOUBLARD. *Sedan* GIMBLETTE.

MONTDOUBLARD. Stackars flicka, jag skulle gärna göra henne sällskap, om jag inte hade mina pastiljer på elden.

GIMBLETTE (*springande*). Herrn... det kokar över!

MONTDOUBLARD. Kors för tusan!

GIMBLETTE. Låt mig få sockerlådan!

MONTDOUBLARD. Nej, tack vackert! I det fallet har jag inte något förtroende för dig!... Inte så mycket som så! (*Skyndar in till höger.*)

Fjärde scenen.

GIMBLETTE. *Sedan* COLARDEAU *och* VERTMINOIS.

GIMBLETTE. Usch, vad han är misstrogen, den gamla token!

COLARDEAU (*utanför*). Hitåt, guffar! Här är det!

GIMBLETTE. Vad är det?

VERTMINIOS (*utanför*). Nå-nå, sakta... sakta, kära Colardeau!

GIMBLETTE. Colardeau! Herre Gud, det är mamsells fästman! (*Colardeau och Vertminois inkomma genom andra dörren till höger, i resdräkt, och bärande mellan sig en stor och tung kappsäck.*)

COLARDEAU. Bor herr Montdoublard här?

GIMBLETTE. Ja, min herre! (*Avsides.*) Kors, det är två!

COLARDEAU. Mamsell, det är på hans notaries vägnar, som...

VERTMINOIS. Aj, armen går av på mig!

COLARDEAU (*sakta*). Om vi skulle sätta ned kappsäcken?

VERTMINOIS (*sakta*). Nej, inte genast... det vore oartigt!

COLARDEAU (*sakta*). Det är sant! (*Högt.*) Således bor herr Montdoublard verkligen här?

GIMBLETTE. Ja, och han är därinne och lägger i socker.

COLARDEAU och VERTMINIOS. Socker?

GIMBLETTE. Jag skall genast underrätta honom. (*Går.*)

Femte scenen.

COLARDEAU. VERTMINOIS.

COLARDEAU. Han lägger i socker... vad vill det säga?

VERTMINOIS. Han dricker väl kaffe!... Aj, min arm är lam!

COLARDEAU. Guffar, ingen är här! Kan man? (*Gör min av att sätta ned kappsäcken.*)

VERTMINOIS. Vi ä' ensamma? Då går det an! (*De sätta ned kappsäcken.*)

COLARDEAU. Uff, jag är svettig!

VERTMINOIS. Jag med!

COLARDEAU. Vi ha gärna kunnat ta en åkare, men ni är snål, guffar!

VERTMINOIS. Jag ville spara in en franc och femtio för dig. Du är redan skyldig mig pengar.

COLARDEAU. Tst!... varför tala om det här?

VERTMINOIS. Därför att det är på tiden att arrangera våra gemensamma affärer! (*De sätta sig båda på kappsäcken.*)

COLARDEAU. Dem ha vi ju på klara fötter.

VERTMINOIS. Jag är din guffar och din välgörare, och för att underlätta ditt giftermål har jag samtyckt att överlåta åt dig min ostronbank vid Courceuil.

COLARDEAU. Emot en rätt vacker avträdessumma.

VERTMINOIS. Du är skyldig mig femtontusen francs, som ska betalas av hemgiften.

COLARDEAU. För tusan, tala inte om det här!

VERTMINOIS. Jo, just här! Jag vill ha mina pengar aderton minuter efter sedan kontraktet är underskrivet! Jag har tagit med mig påsar att inkassera dem uti! (*Visar flera påsar.*)

COLARDEAU. Det är bra! Stoppa ned dem igen!

VERTMINOIS (*stoppar påsarna i fickan*). Således, min gosse! var kvick med fadern, graciös med flickan och artig mot betjäningen!

COLARDEAU. Varför det?

VERTMINOIS. Därför att om inte giftermålet blir av, så går köpet tillbaka!

COLARDEAU. För tusan!

VERTMINOIS. Jag är din guffar och din välgörare ... men affärerna framför allt!

COLARDEAU. Ja, visst är ni min välgörare, men ni har aldrig givit mig något!

VERTMINOIS. Jag har givit dig mitt förnamn, och så har jag betalt din vaccinering!

COLARDEAU. Ja men, guffar, kopporna togo inte!

MONTDOUBLARD (*utanför*). Från vänster till höger! ... Hör du!

COLARDEAU (*hoppar till*). Det kommer någon!

VERTMINOIS (*hastigt*). Upp med kappsäcken! (*De fatta tag i kappsäcken.*)

Sjätte scenen.

COLARDEAU. VERTMINOIS *hållande i kappsäcken.* MONTDOUBLARD. *Sedan* ISABELLE.

MONTDOUBLARD (*kommer in*). Ber tusen gånger om ursäkt... men jag höll på att lägga i mera socker!

COLARDEAU. Herr Montdoublard, är det inte så?

MONTDOUBLARD. Jo, det är jag!

VERTMINOIS (*sakta*). Var nu riktigt kvick!

COLARDEAU (*sakta*). Var lugn, guffar! (*Högt.*) Det är på anmodan av er notarie, som...

MONTDOUBLARD. Ni är den unge mannen från Courceuil?

VERTMINOIS. Jaha, det är vi, det!

MONTDOUBLARD (*till Colardeau*). Välkommen! Hjärtligt välkommen, både ni och er betjänt!

COLARDEAU. Nej, det är min guffar, pappa Vertminois!

MONTDOUBLARD (*till Vertminois*). Ursäkta, men jag visste inte...

COLARDEAU (*till Vertminois*). Han tog er för en bärare, guffar!

VERTMINOIS (*med tvunget skratt*). De satans parisarna! (*Tror att han tar upp näsduken, men torkar sig i stället med en påse.*)

COLARDEAU (*sakta, i det han tar påsen och stoppar den i sin ficka*). Tag bort påsen! Ska vi inte sätta ned! (*Visar på kappsäcken.*)

VERTMINOIS. Jo gärna! (*De ämna sig åt fonden.*)

MONTDOUBLARD (*hejdar Colardeau*). Förlåt min nyfikenhet, men den är ju helt naturlig!

COLARDEAU. Ja visst!

MONTDOUBLARD (*avsides, betraktar honom*). Han är elegant ... ser stadgad ut ... och har blanklädersskor! Gott.

VERTMINOIS (*sakta*). Låt oss sätta ned den satans kappsäcken.

COLARDEAU. Gärna! (*De ämna sig åt fonden.*)

MONTDOUBLARD (*hejdar dem*). Vänta! Jag skall presentera er för er fästmö!

COLARDEAU. Ja, men vi ä' inte klädda så att ...

MONTDOUBLARD. Klädda! Colardeau! Det är genom sina dygder man skall behaga, och inte genom några alnar siden!

VERTMINOIS (*skrattar*). Ja se, de parisarna! De satans parisarna! (*Han torkar sig ånyo med en påse.*)

COLARDEAU (*sakta, i det han tar påsen*). Bort med påsen, guffar!

MONTDOUBLARD (*avsides*). Den där guffadern skrattar som en åsna! (*Ropar.*) Titi! Titi! (*Till Colardeau.*) Hon heter Isabelle, således kallar jag henne Titi!

COLARDEAU. Ja, det är klart!

MONTDOUBLARD. Det är alldeles som min yngsta dotter, hon är ännu i pension. Hon heter Cecile, ergo kallar jag henne Lolo.

COLARDEAU. Det kan ett barn begripa.

MONTDOUBLARD (*ropar*). Titi! (*Till Colardeau.*) Ni får inte uppehålla henne länge ... det är bara för att ni ska få se varandra!

COLARDEAU. Jaha! (*Avsides.*) Den satans kapp-

säcken! (*I det de få se Isabelle, ställa de sig nära varandra och hålla kappsäcken bakom ryggen.*)

ISABELLE (*från balkongen*). Vad vill pappa mig? (*Får se de andra.*) Ah!

MONTDOUBLARD. Kom närmare, mitt barn! (*Presenterar.*) Min dotter! Colardeau från Courceuil... Colardeau, min dotter Titi, min ålderdoms tröst!

COLARDEAU (*bugande*). Så ser mamsell ut!

ISABELLE (*hälsande*). Min herre!

COLARDEAU (*avsides*). En sådan presentation!

MONTDOUBLARD. Seså, min dotter, nu kan du gå ut igen.

COLARDEAU. Redan!

VERTMINOIS (*skrattar*). De satans parisarna!

MONTDOUBLARD (*till Isabelle*). Det var sant, jag glömde! Guffar Vertminois, en man utan all ceremoni!

COLARDEAU (*knuffar Vertminois med kappsäcken*). Gå fram då och säg någonting, guffar!

VERTMINOIS (*går fram, alltid hållande i kappsäcken.*) Mamsell... är förtjust över den omständigheternas tillfällighet som... mjukaste tjänare! (*Sakta till Colardeau.*) Nu är det din tur... var nu förförisk!

COLARDEAU (*går fram, också hållande i kappsäcken*). Mamsell, den här dagen... hm!... är en mycket vacker dag...

MONTDOUBLARD (*hejdar honom*). Slut nu för den här gången! Min dotter, fortfar att andas den friska bergsluften!

ISABELLE. Med nöje, min far!

MONTDOUBLARD (*sakta*). Nå, vad tycker du om honom?

ISABELLE. Å-jo, men han har inga handskar!

MONTDOUBLARD. Det är sant.

ISABELLE (*avsides*). Och inte är han vacker heller! (*Går tillbaka på balkongen.*)

Sjunde scenen.

MONTDOUBLARD. COLARDEAU. VERTMINOIS.
Sedan GIMBLETTE *och till slut* FOLLEBRAISE.

MONTDOUBLARD (*tar Colardeau under armen*). Colardeau, ni har väckt uppseende!

COLARDEAU. Ja, jag tror det nästan!

MONTDOUBLARD (*sakta*). Min ålder ger mig dock rättighet att ge er ett råd: Colardeau! Ta på er handskar!

COLARDEAU. Handskar?

MONTDOUBLARD. Det skulle göra er älskvärdare i min dotters ögon!

COLARDEAU. Jag skall genast . . . !

MONTDOUBLARD. Men säg mig då, har ni guld i kappsäcken.

COLARDEAU. Nej, varför så?

MONTDOUBLARD. Å, jag tänkte bara . . . men generar den er inte, så är det så mycket bättre!

COLARDEAU. Å nej inte mig, jag har starka armar . . . men guffar . . .

VERTMINOIS. Jag? . . . nej, jag är inte alls trött!

MONTDOUBLARD. Nå, håll då kvar kappsäcken! (*Går emellan dem, så att han får kappsäcken framför sig, och slår på den i det han gestikulerar.*) Eftersom den inte generar er!

COLARDEAU (*avsides, grinande*). Aj för tusan!

VERTMINOIS (*likaså*). Min arm blir fördärvad!

MONTDOUBLARD. Nå, låt oss nu prata! Har resan varit god?

COLARDEAU. Ja bevars!

MONTDOUBLARD. Ni reste väl igenom Caen . . . Såg ni katedralkyrkan?

COLARDEAU (*gnider sin arm*). Ja, ja vasserra!

VERTMINOIS (*likaså*). Nej, det kan jag inte minnas!

MONTDOUBLARD. Och bangården?

COLARDEAU. Jaha!

VERTMINOIS. Den såg inte fan!

COLARDEAU (*avsides*). Jag undrar om vi ska stå så här hela dagen!

GIMBLETTE (*från ingångsdörren*). Herr Montdoublard!

MONTDOUBLARD. Vad är det?

GIMBLETTE. Därute är en herre som genast vill tala med er.

MONTDOUBLARD. Jag är inte hemma!

GIMBLETTE (*pekar på Follebraise, som inkommer i fonden*). Där är han redan!

FOLLEBRAISE (*i ateljékostym, en palett och en stödkäpp i handen samt grekisk mössa på huvudet*). Är herr Montdoublard här?

MONTDOUBLARD. Ja, det är jag!

FOLLEBRAISE. Jag ville tala med er mellan fyra ögon! Gör upp med de båda bärarna så länge! (*Han loijnerar möblerna och rummet.*)

MONTDOUBLARD. Vad för slag? Bärarna!

COLARDEAU (*till Vertminois*) Han tar oss för två bärare!

VERTMINOIS (*skrattar tvunget*). De satans parisarna!

MONTDOUBLARD (*till dem*). Förlåt mig ... Gimblette ska visa er era rum!

VERTMINOIS (*med en suck av tillfredsställelse*). Vi få sätta ned kappsäcken!

COLARDEAU. Och göra vår toalett!

MONTDOUBLARD. Jaha, det är precis!

GIMBLETTE. Här är rummen, mina herrar!

VERTMINOIS. Gott! Den fördömda ...

COLARDEAU. Kappsäcken! (*De gå in till vänster, andra dörren, följda av Gimblette.*)

Attonde scenen.

MONTDOUBLARD. FOLLEBRAISE.

MONTDOUBLARD. Seså, min herre, nu är jag till er tjänst!

FOLLEBRAISE. Min herre ... (*Avbryter i det han loijnerar möblerna.*) Möblemanget är just inte särdeles vackert!

MONTDOUBLARD. Va sa?

FOLLEBRAISE. Men för er så ... åja, det kan gå an.

MONTDOUBLARD. Är ni möbelhandlare?

FOLLEBRAISE. Nej, jag är målare!

MONTDOUBLARD. Jaså, ni målar möbler?

FOLLEBRAISE. Nej, herre, jag målar bataljer!

MONTDOUBLARD. Aha, min herre är artist, min herre målar små karlar till häst, med litet rök i bakgrunden ... det är bra, mycket bra!

FOLLEBRAISE. Se där vad som fört hit mig!

MONTDOUBLARD. Mycket smickrad, men jag har lovat mig själv att endast mären skall få ett porträtt av mig ...

FOLLEBRAISE. Vem talar om sådant! Var så god och sitt!

MONTDOUBLARD. Varför det?

FOLLEBRAISE. För att prata! (*Tar sig en fåtölj.*)

MONTDOUBLARD (*avsides*). Kuriös herre, det där! (*Högt.*) Min herre, jag får underrätta er om att jag har konfekt på elden!

FOLLEBRAISE. Mycken tack, men jag har nyss frukosterat! (*De sätta sig.*) Min herre, jag har ett ädelt hjärta — min konstnärliga ande — — (*Avbrytande.*) Det var fan vad man sitter illa i edra fåtöljer!

MONTDOUBLARD. Men ...

FOLLEBRAISE. Och överdrag! Varför har ni överdrag?

MONTDOUBLARD. Därför att det är ett utmärkt vackert tyg på stolarna!

FOLLEBRAISE. Om det är vackert, varför då gömma det?

MONTDOUBLARD. Därför att ...

FOLLEBRAISE. Det vill säga, det är inte vackert! Avgjort!

MONTDOUBLARD (*förargad*). Men för fan, vad vill ni då?

FOLLEBRAISE. Vi komma genast dit! Min herre, konstexpositionen öppnas om tre månader!

MONTDOUBLARD. Men jag har ingenting att exponera ... och mina pastiljer ...

FOLLEBRAISE. Jag arbetar i detta ögonblick på en stor tavla, Slaget mellan cimbrerna och teutonerna, som ni väl aldrig har hört talas om!

MONTDOUBLARD (*pikerad*). Ursäkta, men jag känner alla kejsardömets bataljer på mina fem fingrar!

FOLLEBRAISE. Jag märker det! Min herre, det vilar ett olycksöde över min tavla... det är nu tre år å rad som jag velat exponera den, och i samma ögonblick som jag tar penslarna för att lägga sista handen vid verket, så... kratsch! (*Stiger upp.*)

MONTDOUBLARD (*stiger också upp*). Huru? Kratsch?

FOLLEBRAISE. Blir jag kär!

MONTDOUBLARD. Vart enda år?

FOLLEBRAISE. Tre månader före expositionen, det är avgjort... ser ni, jag är mycket eldfängd!

MONTDOUBLARD. Så är det också med mina pastiljer... och jag kan endast rekommendera er kallbad och låg diet!

FOLLEBRAISE. Tackar! Den här gången lämnade jag Paris för att göra ett slut därpå, ty ni förstår... supéer, grisetter...

MONTDOUBLARD (*med värdighet*). Nej, min herre, sådant förstår jag inte!

FOLLEBRAISE. Nog av, jag kastade mina blickar på Montmartre, det är gott om dager, ont om fruntimmer... inga distraktioner! En dum trakt med ett ord!

MONTDOUBLARD (*livligt*). Nej, en bergstrakt, min herre, en bergstrakt!

FOLLEBRAISE. Det är detsamma, sedan två dagar är jag er granne!

MONTDOUBLARD. Vad? De två fönstren som vetta åt min terrass!

FOLLEBRAISE. Ä' mina och jag kommer för att be er om en sak!

MONTDOUBLARD. Tala!

FOLLEBRAISE. Som jag sade er, har jag flyttat till Montmartre för att undvika distraktioner.

MONTDOUBLARD. Nåväl!

FOLLEBRAISE. Jo, det var just rätta sättet! Jag

kan ju inte fästa ögonen på er terrass utan att se en mamsell som sitter där hela dagen!

MONTDOUBLARD. Det är min äldsta dotter, Isabelle, som jag kallar Titi!

FOLLEBRAISE. Det är att vara en öm far!

MONTDOUBLARD. Min yngsta dotter är i pension och heter Cecile — ergo kallar jag henne Lolo!

FOLLEBRAISE. Det är ännu ömmare! Men ni förstår väl att den ständiga åsynen av en ung kvinna.... utan att man vill det, så distraherar det, det är genant!

MONTDOUBLARD (*otålig*). Men...

FOLLEBRAISE. Därför... Herre! Var så god och tag bort er dotter!

MONTDOUBLARD (*häpen*). Hä?

FOLLEBRAISE. Ta bort Titi! Se där allt vad jag begär!

MONTDOUBLARD. Drag för edra jalusier!

FOLLEBRAISE. Det kan jag inte ... jag behöver dager!... den får jag betala!

MONTDOUBLARD. Och jag får betala min terrass! Vem hindrar er att flytta?

FOLLEBRAISE (*häftigt*). Men jag har gjort kontrakt på fem år!

MONTDOUBLARD. Och jag på åtta!

FOLLEBRAISE. Skönt! Således nekar ni?

MONTDOUBLARD. Fullkomligt!

FOLLEBRAISE. Förivra er inte! Jag hoppas att ni åtminstone erkänner det delikata uti mitt handlingssätt!

MONTDOUBLARD (*häftigt*). Ert handlingssätt... ert handlingssätt!

FOLLEBRAISE. Lugna er!

MONTDOUBLARD. Ska jag lugna mig? Jag känner er inte... jag håller på med mina pastiljer, och ni kommer hit och säger: Herre! Tag bort er dotter! Å, det är himmelsskriande!

FOLLEBRAISE. Men det är ju i ert eget intresse!

MONTDOUBLARD. Ni är tokig!

FOLLEBRAISE. Nå, som ni vill! Efter ni tvingar mig att se på henne... jag har inte förr brytt mig om det, men hon är en liten söt byting, er dotter!

MONTDOUBLARD. Byting? Herre!

FOLLEBRAISE. Jag är inte av is... och dessutom är det tre månader före expositionen, akta er! Det är just min värsta tid! Jag kan sluta med att förälska mig!

MONTDOUBLARD. Gå på med det! Ni får väl lugna er!

FOLLEBRAISE. Å, det hörs att ni inte känner mig! Min herre, jag är mycket lugn, mycket kall! (*Utom sig.*) Men när jag fattar eld! För tunnor tusan! Jag är en bomb! Jag rasar, jag brinner, jag exploderar!

MONTDOUBLARD (*med värdighet*). Min herre! Min Titi är bombfri!

FOLLEBRAISE. Tro mig, herre! Var så god och tag bort er dotter!

MONTDOUBLARD. Aldrig i livet!

FOLLEBRAISE. Som ni vill, det var min skyldighet att varna er! Ber om ursäkt att jag har uppehållit!

MONTDOUBLARD. Ber om min komplimang till edra släktingar!

FOLLEBRAISE (*lornjerar*). Det är märkvärdigt vad ni har illa möblerat hos er! Mjuka tjänare! (*Går.*)

Nionde scenen.

MONTDOUBLARD. *Sedan* ISABELLE. *Därefter* COLARDEAU.. *Slutligen* VERTMINOIS.

MONTDOUBLARD. Satans karl, han har riktigt förargat mig! »Var så god och tag bort er dotter!» — Liksom om hon vore en blomkruka, som man flyttar ut och in! Jag har aldrig kunnat tåla artister!

ISABELLE (*från balkongen*). Pappa, jag har tråkigt därute! Man ser inte annat än rökande skorstenar!

MONTDOUBLARD (*avsides*). Låt oss undersöka om inte den där galningen haft några telegraferingar från

sitt fönster! (*Högt.*) Rökande skorstenar? Finns där ingenting annat som röker!

ISABELLE (*förvånad*). Nej! Vad skulle det vara?

MONTDOUBLARD. Å, det finns vissa målare... små grannar!

ISABELLE.. Grannar?

MONTDOUBLARD. Ja visst... och medan man målar en batalj ... så röker man ibland sin lilla cigarr i fönstret, och aktar inte för rov att kika upp till terrasserna, isynnerhet om dessa ä' befolkade av unga flickor... med krinoliner!

ISABELLE. Som jag?

MONTDOUBLARD. Ja eller som vem som helst annan! Då händer det att man gör en och annan gest, som till exempel! (*Lägger handen på hjärtat och suckar.*) Men också — (*kastar en slängkyss*) och det är lustigt nog. Har du aldrig sett något sådant — — mitt emot — när du varit ute på terrassen?

ISABELLE. Nej, pappa, det har jag inte kommit att tänka på! Men jag skall se efter!

MONTDOUBLARD (*livligt*). Visst inte! Jag förbjuder dig det! (*Avsides.*) Han har således inte gjort några miner... det är en tok!

COLARDEAU (*innanför*) Vänta, guffar!

MONTDOUBLARD. Ah, din fästman!

COLARDEAU (*sticker in huvudet*). Ursäkta!

MONTDOUBLARD. Vad är det om?

COLARDEAU. Var bruka stövelknektarna vara här i huset?

MONTDOUBLARD. Stövelknektarna?

COLARDEAU. Ja, det är för guffars skull... som har liktornar!

MONTDOUBLARD. Stackars karl! Bakom kakelugnen.

COLARDEAU (*till Vertminois*). Bakom kakelugnen, guffar! Slå inte sönder något. (*Han kommer in, klädd och med hatt.*)

MONTDOUBLARD (*till Isabelle*). Men se då, sådan hållning!

ISABELLE (*avsides*). Han är ännu fulare än förut!

MONTDOUBLARD. Ni är charmant, Colardeau!

COLARDEAU (*smickrad*). Jag lät göra det här i Courceuil! Gissa vad det kostar!

MONTDOUBLARD. Hm! Jag vet inte... hundra francs!

COLARDEAU (*puffar till honom*). Nej, inte så mycket!

MONTDOUBLARD. Nå, hur mycket då?

COLARDEAU. Å, det säger jag inte! Gissa!

ISABELLE (*sakta*). Pappa, han är dum!

MONTDOUBLARD (*livligt*). Han har handskar! Se på hans handskar!

ISABELLE (*avsides*). Klippingshandskar! Å, det är rysligt! Nej, då talar jag hellre med min papegoja! (*Tar buren med sig och går ut på balkongen.*)

COLARDEAU (*förvånad*). Mamsell lämnar oss?

MONTDOUBLARD. Colardeau! (*För honom till rampen och betraktar hans händer.*) Hon har rätt, det är verkligen klippingshandskar!

COLARDEAU. Vad är det?

MONTDOUBLARD (*visar på handskarna*). Tag bort de där?

COLARDEAU (*förvånad*). Jaså! (*Drar av sig dem.*)

MONTDOUBLARD (*tar upp ur sin ficka ett par stora vita handskar*). Och tag de här i stället, jag lånar er dem!

COLARDEAU. Gärna för mig, fast de ä' för stora! (*Drar på dem.*)

MONTDOUBLARD (*avsides*). Han är medgörlig!

VERTMINOIS (*från vänster*). Äntligen fick jag av mig stövlarna och på mig bottinerna! (*Till Montdoublard.*) Var så god och visa mig till gatan Montorgueil!

MONTDOUBLARD. Genast! (*Till Colardeau.*) Min måg, ni har min tillåtelse att uppsöka er fästmö på balkongen och säga henne några ömma saker! Tala med henne om litteratur!

COLARDEAU. Ja, det ska inte fela! (*Går ut på balkongen*).

Tionde scenen.

MONTDOUBLARD. VERTMINOIS
Sedan FOLLEBRAISE.

MONTDOUBLARD. Ni skall således till Argenteuil?

VERTMINOIS. Nej, till gatan Montorgueil!

MONTDOUBLARD. Men det är inte samma väg som till Argenteuil!

VERTMINOIS. Ja, men — —

MONTDOUBLARD. Då viker ni av till vänster!

VERTMINOIS. Nära torget?

MONTDOUBLARD. Och sedan till höger!

VERTMINOIS. Där bor en traktör som...

MONTDOUBLARD. Bry er inte om honom!

VERTMINOIS. Jo, för tusan! Han är skyldig mig för tjugu dussin ostron!

MONTDOUBLARD. Så kommer ni till S:t Germain.

VERTMINOIS. Det är fem år sedan dess!

MONTDOUBLARD. Sedan köper ni er en biljett till andra klassens vagn, och om tjugo minuter är ni där med järnvägstränen!

VERTMINOIS. Vid gatan Montorgueil?

MONTDOUBLARD. Nej, i gatan Argenteuil!

VERTMINOIS (*ond*). Men jag bad er ju visa mig till — — —

FOLLEBRAISE (*inkommer häftigt och förargad*). Mjuka tjänare, min herre!

MONTDOUBLARD För tunnor tusan! Återigen ni?

VERTMINOIS. En visit! Jag skyndar till gatan Montorgueil!

MONTDOUBLARD. Vägen vet ni ju nu!

VERTMINOIS. Ja, jag tackar! (*Avsides.*) Jag får väl fråga mig fram! (*Går.*)

Elvte scenen.

MONTDOUBLARD. FOLLEBRAISE.

FOLLEBRAISE (*med korslagda armar, framför Montdoublard*). Jaså, min herre, det är er mening att trotsa mig?

MONTDOUBLARD. Vad behagas?

FOLLEBRAISE (*visar på balkongen*). Vad är det nu som ni ytterligare har skaffat dit?

MONTDOUBLARD. Jag!

FOLLEBRAISE. Inte nöjd med att exponera en duva på er balkong, har ni nu också skaffat dit en uv!

MONTDOUBLARD. Men min herre!

FOLLEBRAISE. I rappet ämnar ni väl arrangera tablå vivang där?

MONTDOUBLARD. Det är min rättighet!

FOLLEBRAISE. Slutligen tar ni väl terrassen till sängkammare!

MONTDOUBLARD. Jaha, om det faller mig in! I afton skall jag flytta dit min byrå, min säng, min stövelknekt! Det skall jag!

FOLLEBRAISE. Jaså, jag ser nu! Ni vill ovillkorligen tvinga mig att gifta mig med er dotter?

MONTDOUBLARD. Ah, min herre!

FOLLEBRAISE. Ni har sagt till er själv: Den unge målaren har talang, ser bra ut — —

MONTDOUBLARD. Ni skulle få min dotter? Förr gifter jag henne med en kines!

FOLLEBRAISE. Nå, så tag bort henne då!

MONTDOUBLARD. Jaså, ni börjar på igen!

FOLLEBRAISE. Ja, min herre! Ni har ingen rättighet att formera grupper i fria luften!

MONTDOUBLARD. Jo, säger jag!

FOLLEBRAISE. Nej, säger jag! Det distraherar mig! Jag söker efter ett huvud för en döende cimbrer, och vad finner jag? En åsna i vita handskar som kliar en papegoja i huvudet, i det han skelar på er dotter! För fan i våld! Jag kan väl inte sätta det på min tavla heller!

MONTDOUBLARD (*ond*). Sätt dit en biffstek om ni vill, men låt mig vara i fred för edra tavlor!

FOLLEBRAISE. Jaså, det är så ni behanlar de fria konsterna?

MONTDOUBLARD. Herre! Jag erkänner ingen annan konst än den att göra pastiljer! Gå er väg, jag vill

vara i fred! Jag befaller er att lämna mitt hus och låta mig sköta min konfekt!

FOLLEBRAISE. Gärna! (*Går, men vänder om igen.*) Jag vill endast säga er en sak! Jag är mycket lugn, mycket kall, mycket stadig — — — men när jag fattar eld ... å, för tunnor tusan! Jag brinner, jag rasar, jag exploderar! Mjuka tjänare, min herre! (*Går.*)

Tolvte scenen.

MONTDOUBLARD. *Sedan* GIMBLETTE.

MONTDOUBLARD. Gå åt fanders, galning! Jag tror han tänker sätta eld på huset... Om jag skulle gå efter en poliskonstapel?

GIMBLETTE (*från första dörren till höger*). Herrn! Herrn! Kom genast! Det brinner!

MONTDOUBLARD. Huset?

GIMBLETTE. Nej, sockret! (*Hon försvinner.*)

MONTDOUBLARD. Kors för tusan! Mina pastiljer! (*Skyndar ut till höger.*)

Trettonde scenen.

FOLLEBRAISE. *Sedan* ISABELLE.

FOLLEBRAISE (*häftigt inkommande*). Min herre, jag kommer ännu en gång för att — — (*ser sig omkring*). Han är inte mera här? Jag ämnade annars proponera honom att betala ett års hyra, om han ville mura igen fönstret!

ISABELLE (*kommer in från balkongen och sluter igen fönstret utan att se Follebraise*). Nej, jag står inte ut längre!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Aha, där är hon!

ISABELLE (*avsides, ond*). Han gör inte annat än kliar papegojan i huvudet... det kallar han att göra mig sin kur!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon är kanske mera resonabel än fadern. Jag vill försöka! (*Hostar.*) Hm!

ISABELLE (*vänder sig om förskräckt*). Ack, min Gud!

FOLLEBRAISE (*hälsande*). Mamsell! (*Avsides.*) Hon har sin pappas näsa!

ISABELLE. Förlåt, jag såg er inte... ni önskar tala vid min far?

FOLLEBRAISE. Nej, mamsell... tvärtom... det är med er jag önskade få tala!

ISABELLE. Med mig?

FOLLEBRAISE. Ja, jag ville fråga er — — — (*Häftigt.*) Ni har då alls ingenting att göra!

ISABELLE. Vad menar ni?

FOLLEBRAISE. Det är så, ser ni, att jag har den olyckan — — den lyckan att vara er granne, ville jag säga — — och ifrån morgon till kväll ser jag er oupphörligt promenera på er terrass.

ISABELLE. Än sen? Jag sköter mina blommor!

FOLLEBRAISE. Hela dagen? Men förlåt mig, den »omsorgsfulle trädgårdsmästaren» säger att man endast behöver vattna blommorna — inte hålla dem sällskap!

ISABELLE. Ah! Min herre är trädgårdmästare!

FOLLEBRAISE. Jag? (*Avsides.*) Hon är enfaldig! (*Högt.*) Nej, mamsell! Jag är bataljmålare.

ISABELLE. Målare? O, det var härligt! Jag är förtjust i målarkonsten!

FOLLEBRAISE. Verkligen? (*Avsides.*) Jag bedrog mig... hon är kvick! Hon har snille!

ISABELLE (*livligt*). Det är så skönt att kunna återgiva på duken de landskap som förtjusat oss, de figurer som behagat oss, de känslor som kommit vårt hjärta att slå!

FOLLEBRAISE (*exalterat*). Ja, det är mer än skönt, det är gudomligt! (*Avsides.*) Hon är verkligt söt! Vem har kunnat säga att hon har faderns näsa?

ISABELLE. Om jag hade blivit karl, så skulle jag blivit målare!

FOLLEBRAISE. Å, det hade varit skada!

ISABELLE. Vad?

FOLLEBRAISE. Att ni blivit karl!

ISABELLE (*naivt*). Varför det?

FOLLEBRAISE. För tusan, därför att — — (*Avsides*). Jag vet inte hur det är fatt med mig! (*Högt.*) Om ni visste huru mycket nöje det gör mig att se, att höra er — — (*Avsides.*) För fan! Mina cimbrer och teutoner!

ISABELLE. Men ni önskade ju att tala med mig?

FOLLEBRAISE. Ja visst, jag kom att fråga er — — (*Avsides.*) Vilken profil! Jag känner att jag blir kär!

ISABELLE. Om vad?

FOLLEBRAISE. Mamsell, tycker ni om musik?

ISABELLE. Mycket!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon är musikalisk! Ah! jag känner att jag blir rysligt kär! (*Högt och passionerat.*) Mamsell, ni har en terrass! Av nåd! I himlens namn, lämna den inte! Stanna där både dag och natt, och ännu mera! Ännu mera!

ISABELLE (*skrattande*). Och för att säga mig detta har ni kommit hit?

FOLLEBRAISE. Jaha! endast därför!

ISABELLE. Men det är ett skämt... jag tycker inte om terrassen! Men pappa påstår att jag behöver frisk luft!

FOLLEBRAISE. Er far är mycket förståndig! Han har fullkomligt rätt! Frisk luft behöver också jag, och hädanefter kommer jag att finnas på min balkong från klockan sex om morgnarna! Vi ska där tillbringa våra dagar — — en face! — Suckande! O! försök bara, ni skall få se vad det är skönt! (*Vill fatta hennes hand.*)

ISABELLE (*avlägsnar sig hastigt*). Men, min herre!

FOLLEBRAISE (*betraktar hennes brosch*). Vilken täck miniatyr!

ISABELLE. Tycker ni? Det är jag som roat mig med att måla den!

FOLLEBRAISE. (*förtjust*). Ni målar! Ni är artist!

ISABELLE. Vad tycker ni om den?

FOLLEBRAISE (*betraktar hennes hals*). Vilken bländande vithet! Vilken sammetsfin hy!... (*Utom sig.*)

Så mycket värre! Jag kommer i år inte att exponera någon tavla! (*Han omfamnar henne.*)

ISABELLE (*förskräckt*). Sluta då, min herre!

FOLLEBRAISE. Ja, det är slut med mig! (*Kastar sig på knä.*) Isabelle! Jag älskar er för hela livet! För hela evigheten!

ISABELLE (*ropande, medan Follebraise kysser hennes händer*). Min far! Min far!

Fjortonde scenen.

DE FÖRRA. MONTDOUBLARD. COLARDEAU. VERTMINOIS *och* GIMBLETTE.

(*Montdoublard från höger med en stor burk pastiljer under vardera armen, Colardeau från balkongen, Vertminois utifrån och Gimblette från rummet till vänster.*)

ALLA (*seende Follebraise omfamna Isabelle*). O himmel!

MONTDOUBLARD (*rusar emot Follebraise, gestikulerande med burkarna*). Min herre, det är oförsvarligt!

FOLLEBRAISE. Nej, herre, det är kärlek! Bomben har krevérat! — Jag har förberett er!

MONTDOUBLARD. Ack, om jag inte hade mina händer fästade . . . jag skulle lära er! Gå, min herre!

FOLLEBRAISE (*med lugn och artig ton*) Min herre, jag heter Absalon de Follebraise, är tjugusex år och bataljmålare — — Jag har den äran att anhålla om er dotters hand!

MONTDOUBLARD (*utom sig*). Ni? Ni? Aldrig, herre! (*Sätter burkarna på bordet.*)

COLARDEAU. Bra svarat!

VERTMINOIS. Mamsell har redan en fästman, Colardeau . . . Närvarande!

FOLLEBRAISE. Det rör mig inte! Jag dödar honom!

COLARDEAU (*förskräckt*). För tusan!

MONTDOUBLARD. Min herre, jag befaller er att gå!

FOLLEBRAISE. Jaså, ni stänger er dörr för mig?

Gott, då kommer jag genom fönstret, genom kakelugnen, genom nyckelhålet! Ni känner mig inte! Jag skall gifta mig med Isabelle, trots er, henne och hela världen! (*Söker att närma sig Isabelle, men motas av Montdoublard.*)

GIMBLETTE (*avsides*). Jo den är rar!

FOLLEBRAISE (*skjuter undan Montdoublard, och närmar sig för att omfamna Isabelle; hon viker undan, och han faller i armarna på Colardeau.*) Jag älskar dig för evigt! (*Faller ned i fåtöljen till höger.*)

MONTDOUBLARD (*fattar honom i kragen*). Gå, herre!

FOLLEBRAISE. Aldrig!

MONTDOUBLARD (*skakar honom*). Gå, eller jag stryper er!

FOLLEBREISE (*låtsar kvävas*). Ah! ... Jag dör!

ALLA. Store Gud!

FOLLEBRAISE. Isabelle! Dig tillhör min sista suck, min sista tanke! (*Han faller ihop i stolen.*)

COLARDEAU. Kors i alla tider!

GIMBLETTE. Herrn har strypt honom!

VERTMINOIS. Jo, det är gentilt!

MONTDOUBLARD (*ytterligt förfärad*). Hjälp! hjälp! luktsalt! ättika! luft! Skynda efter en läkare!

ALLA. Fort efter hjälp! (*Alla, utom Isabelle, skyndar ut åt olika sidor.*)

Femtonde scenen.

ISABELLE. FOLLEBRAISE.

ISABELLE (*otröstlig, närmar sig Follebraise*). Stackars unge man! Svara mig, är ni alldeles död!

FOLLEBRAISE (*rusar upp och ropar med passion*). Nej, men jag är kär, kär för hela livet!

ISABELLE (*med ett rop av förskräckelse, i det hon faller vanmäktig i en stol*). Ah!

FOLLESRAISE (*skyndar till henne*). Följ mig, till ett annat land, en annan världsdel! För tusan, hon är avdånad, hon kan ej följa mig!

MONTDOUBLARD (*innanför*). Se här är flaskan!

FOLLEBRAISE. De komma tillbaka! Hon är förlorad för m'g! (*Får en idé.*) Men nej, må de komma! (*Fattar stolen och bär Isabelle ut genom fonden, ropande.*) Följ mig till ett annat land, ängel, förtjuserska! (*Försvinner och sluter igen dörren.*)

Sextonde scenen.

MONTDOUBLARD. VERTMINOIS. COLARDEAU. GIMBLETTE.

(*De inkomma från olika sidor, Montdoublard med en ättiksflaska, Colardeau med en vattenkanna, Vertminois med en pust, och Gimblette med ett saltkar.*)

ALLA FYRA. Se här är vatten ... ättika ... luft ... salt! (*Stanna förvånade när de icke se till någon.*)

MONTDOUBLARD. Var är han?

COLARDEAU. Här finns inte en katt en gång!

MONTDOUBLARD. Var är min dotter! (*Ropar.*) Titi! Min lilla Titi!

ISABELLE (*utifrån på avstånd*). Pappa! Pappa!

MONTDOUBLARD. Hennes röst ... från balkongen! Skulle hon ha hoppat ut genom fönstret? Ädla kvinna! (*Han öppnar balkongen och ser mittemot i Follebraises fönster denne och Isabelle.*)

ALLA. Ah!

MONTDOUBLARD (*ursinnig*) Herre! tag hit min dotter!

FOLLEBRAISE (*ropar mitt över*). Nej, ni ville inte taga bort henne, skyll nu er själv! Först hos mären får ni henne åter!

MONTDOUBLARD. Vänta du! Följen mig ... till hämnd!

ALLA. Till hämnd! (*De rusa ut genom fonden, sist Vertminois som haltar sedan Montdoublard sprungit på hans fot. Ridån faller.*)

Andra akten.

En målare-atelier. Mitt i fonden det lilla fönster som man sett hos Montdoublard. När detta fönster är öppet ser man mitt över gatan balkongfönstret från första akten. En dörr till vänster i första kulissen. — Två dörrar till höger, varav den andra tjänar till utgångsdörr. En stor tavla på ett staffli, placerad på sned emellan vänstra dörren och fönstret i fonden. — Två fåtöljer med rörliga dynor; två emmor. Flera tavlor och etyder på väggarna.

Första scenen.

MONTDOUBLARD. COLARDEAU. *Sedan* FOLLEBRAISE *till höger innanför och* GIMBLETTE *utanför i fonden.*

(*Vid ridåns uppgång sitter Montdoublard på en stol framför vänstra och Colardeau på en framför högra dörren båda sovande.*)

MONTDOUBLARD (*drömmande*). Var är kommissarien? Jag vill tala med kommissarien!

COLARDEAU (*likaså*). Aj! Papegojan bet mig i vaden! (*De falla båda två i golvet och vakna.*)

MONTDOUBLARD (*på golvet*). Vad gör du där, min måg?

COLARDEAU. Jag håller på att vakna, svärfar!

MONTDOUBLARD. Jag också!

COLARDEAU. Som jag var hindrad från att lägga mig, så har jag satt mig i stället! (*De stiga upp.*)

MONTDOUBLARD. Vilken natt, min måg! Och att tänka sig att min dotter är därinne, under en rövares tak! (*Visar på vänstra dörren.*)

COLARDEAU (*visar på högra dörren*). Ja, men rövaren är där! Fånge under sitt eget tak, och det är vi som bevaka honom...

MONTDOUBLARD. Det var inte lätt att få honom dit! Den slyngeln, när vi kommit hit in, skyndade han att få min Titi uti sin tants rum, som för närvarande är i Genève, och stoppade nyckeln i sin ficka!

COLARDEAU. Jaha, det var då som ni sa så här, svärfar: Jag befaller er att ge mig nyckeln till min dotter!

MONTDOUBLARD. Varpå han svarade: pappa Montdoublard, om ni närmar er mig, så kastar jag ut den genom fönstret!

COLARDEAU. Jaha, och då tog vi honom i kragen och körde in honom i det där rummet! (*Till höger.*)

MONTDOUBLARD. Till vilket jag har nyckeln! (*Visar den.*)

COLARDEAU. Och på det sättet har ni hans nyckel, och han har Titis nyckel! Hi-hi-hi!

MONTDOUBLARD. Skrattar du åt det, du . . . hennes tillkommande?

COLARDEAU. Jaa!

MONTDOUBLARD. Colardeau, du är en stor filosof!

COLARDEAU. Ånej, jag har bara mina goda idéer ibland.

MONTDOUBLARD. Men för fan! Vi kunna väl inte tillbringa hela vårt liv här heller!

COLARDEAU. Lugna er! Guffar Vertminois är ute efter poliskommissarien . . . och han kommer väl snart.

MONTDOUBLARD. Men han gick ju klockan sju i går afton! Femton timmar för att få tag i en kommissarie!

COLARDEAU. Ja se, han har liktornar, skall jag säga!

MONTDOUBLARD. Och den där åsnan säger att jag har dåliga möbler! . . . Se på hans egna!

COLARDEAU (*visar på sin stol*). Sängkläderna ä' isynnerhet skrala!

MONTDOUBLARD (*ser sig omkring*). Det här är således en målare-ateljé . . . så den ser ut!

COLARDEAU (*betraktar tavlan på staffliet*). Nej, se bara så mycket karlar!

MONTDOUBLARD. Det är slaget mellan cimbrerna och — — se där till vänster ä' österrikarna!

COLARDEAU. Det ser man genast!

FOLLEBRAISE (*bultar på dörrn till höger*). Pappa Montdoublard!

MONTDOUBLARD. Han är vaken! Kanske han vill kapitulera! (*Till Follebraise.*) Vad vill ni?

FOLLEBRAISE (*innanför*). Fråga om ni sovit gott i natt!

MONTDOUBLARD. Herre, jag skämtar inte med kvinnorövare! Jag befaller er att taga hit min dotters nyckel!

FOLLEBRAISE. Och jag anhåller om hennes hand!

MONTDOUBLARD. Gå och lägg er!

FOLLEBRAISE. Öppna dörrn, jag måste ha mina rakdon!

MONTDOUBLARD. Aldrig!

FOLLEBRAISE. Jag tillåter er att värma vatten åt mig! — Vill ni öppna?

MONTDOUBLARD (*med stigande häftighet*). Nej! nej! nej!

FOLLEBRAISE. Gott! Skyll er då själv om jag låter minan springa!

MONTDOUBLARD. Minan, vad menar han?

COLARDEAU. Har han kanske lagt krut under huset och tänker spränga oss i luften!

MONTDOUBLARD. O, du är tokig!

COLARDEAU. Jojo men, han är bataljmålare!

GIMBLETTE (*utanför i fonden*). Herr Montdoublard!

MONTDOUBLARD. Det är Gimblettes röst! (*Öppnar fönstret.*) Vad är del?

GIMBLETTE (*i fönstret mitt emot*). Frukosten är serverad!

MONTDOUBLARD. Frukosten! (*Lämnar fönstret öppet*).

COLARDEAU. Nå, det var skönt!

MONTDOUBLARD. Vad tänker du på? Lämna min Titi på ena sidan och målaren på den andra?

COLARDEAU. Det är sant! Vi få gå en i sender.

MONTDOUBLARD. Det är omöjligt!

COLARDEAU. Om ni stannar, så springer jag först.

MONTDOUBLARD. Du, hennes tillkommande?

COLARDEAU. Än sen?

MONTDOUBLARD. Colardeau! Du är en stor filosof!

COLARDEAU (*blygsamt*). Nej, jag är hungrig, det är saken.

Andra scenen.

DE FÖRRE. VERTMINOIS.

VERTMINOIS (*inkommer*). Se här är jag! Ha ni väntat på mig?

MONTDOUBLARD. Å, bara en småsak . . . femton timmar.

COLARDEAU. Nå, var är kommissarien?

VERTMINOIS. Föreställ er att han var på bal med sin hustru. Å, vad jag är varm! (*Tar upp en påse och torkar sig med.*)

COLARDEAU (*sakta*). Påsen, guffar! Påsen!

VERTMINOIS. Det var sant! (*Stoppar påsen i fickan.*) Således har jag tillbringat natten med att vänta på honom hos hans portvakt . . . en mycket älskvärd karl, som gav mig adress på en liktornsoperatör!

MONTDOUBLARD (*otålig*). Nå, nå, och kommissarien?

VERTMINOIS. Han är därute i yttre rummet!

MONTDOUBLARD. Nå, det var bra! Seså, min herr bataljmålare, skratta nu också!

VERTMINOIS. Han håller på och tar ned tavlorna!

COLARDEAU. Varför det?

VERTMINOIS. Vet jag det, jag? Se här är hans kort.

MONTDOUBLARD (*läser*). »Ravageon, auktionskommissarie.» . . . Å, det är för mycket! Herr Vertminois, ni är ett nöt!

COLARDEAU. Nej, han är bara litet enfaldig!

VERTMINOIS. Vasa? . . . är jag? . . . Jag som är ägare av en ostronbank! Det går för långt!

COLARDEAU. Lugna er, guffar!

Tredje scenen.

DE FÖRRA. GIMBLETTE *bärande en bricka med tvenne koppar kaffe etc.*

GIMBLETTE. Här är herrns frukost! Eftersom ingen kom, så gick jag hitöver med den!

COLARDEAU. Det var en gentil idé! (*Tar sig en kopp.*)

MONTDOUBLARD (*till Colardeau*). Vad tänker du på? Inte går det an att äta frukost hos en obekant, till vilken man inte är bjuden!

COLARDEAU. Skulle jag kanske genera mig för honom?

MONTDOUBLARD (*tar hans kopp*). Ja visst! Det passar sig inte!

COLARDEAU (*avsides*). Det är detsamma! Jag tar den andra! (*Tar den andra koppen.*)

VERTMINOIS. Blygs du inte att äta medan din tillkommande befinner sig i rövarens klor? (*Tar hans kopp.*) Är det socker uti?

(*Montdoublard och Vertminois äta.*)

COLARDEAU (*betraktar dem*). Å. får jag ingenting?

MONTDOUBLARD (*med munnen full*). Colardeau! Det är inte en minut att förlora! Skynda efter en kommissarie, och skicka bort auktionisten!

COLARDEAU. Ja, men jag skulle gärna vilja . . . (*Tar gräddkannan som stannat kvar på brickan.*)

VERTMINOIS. Skynda dig, innan han tar ned alla tavlorna!

COLARDEAU (*tar ett bröd från brickan*). Jag tar det här med mig, så kan jag frukostera under vägen! (*Går tillika med Gimblette genom andra dörren till höger.*)

3. — *Herre! Var så god etc.*

Fjärde scenen.

MONTDOUBLARD. VERTMINOIS.

VERTMINOIS. Jag har fått höra vackra saker om er målare! Det är en galning!

MONTDOUBLARD. Tala om något nytt, Vertminois!

VERTMINOIS. Den där portvakten som jag talade med... och som visade mig på en liktornsoperatör, kände honom mycket väl!

MONTDOUBLARD. Aha!

VERTMINOIS. Han har bott där i huset, och han är den största tok som finns i hela Montmartre! En dag kom han till en sidenhandlare, som bodde i första våningen, för att måla hans porträtt! Mitt under séancen kastar han penslarna på bordet och säger: Min herre, ni bor mycket väl här, vill ni låta mig hyra ert rum?... Köpmannen bad honom gå för tusan i våld!

MONTDOUBLARD. Bra gjort!

VERTMINOIS. Follebraise blev alldeles ursinnig, ställer till alla möjliga galenskaper, bjuder fabelaktiga summor, och förföljer under sex månaders tid så den stackars köpmannen, att denne slutar med att låta honom få rummet.

MONTDOUBLARD. Den stackaren!

VERTMINOIS. Sedan han likväl först av Follebraise tagit en duktig summa penningar i avträde!

MONTDOUBLARD. Det var en annan sak!

VERTMINOIS. Vänta bara! Galningen installerar sig i rummet, lever där som en ursinnig, och fyra timmar därefter har han ledsnat därpå! Rummet behagade honom intet mera!

MONTDOUBLARD. Är det möjligt?

VERTMINOIS. Ja, det finns människor som kunna riva ned himmel och jord för att få en sak, och när de fått den, så kasta de bort den i skräpvrån!

MONTDOUBLARD. Det är mycket filosofiskt!

VERTMINOIS. En annan gång så hade han...

Femte scenen.

DE FÖRRA. *Sedan* ISABELLE. *Därpå* FOLLEBRAISE. *Till slut* GIMBLETTES *röst utifrån.*

ISABELLE (*bultar på vänstra dörren*). Pappa! Pappa

MONTDOUBLARD. Min dotter!

VERTMINOIS. Hon är kanske hungrig!

ISABELLE. Pappa, det är någon som håller på att dyrka upp yttre dörren till mitt rum!

MONTDOUBLARD. Är det kanske en tjuv?

ISABELLE. Nej, det är herr Follebraise!

MONTDOUBLARD. Är det möjligt? Den kanaljen har gått omkring! Och min dotter som är inlåst!

VERTMINOIS. Det kan bli kinkigt — — för Colardeau!

MONTDOUBLARD. Vad är att göra?

VERTMINOIS. Medan han dyrkar upp det yttre låset, så dyrka vi upp det här!

MONTDOUBLARD. Fort! det var ett gott infall! Här har jag en kniv!

VERTMINOIS. Och jag en spik! Tag ni spiken och giv mig kniven... jag är van att bryta upp — —

MONTDOUBLARD (*generad*). Dörrar!

VERTMINOIS (*arbetande*). Nej, ostron!

ISABELLE. Pappa! pappa! skynda er... dörren ger vika!

MONTDOUBLARD. Kasta snus i ögonen på honom, om han kommer! (*Rycker till så att han får låset i handen.*) Äntligen!

ISABELLE (*inkommer hastigt och kastar sig i fadrens armar*). Å, vad jag varit rädd!

MONTDOUBLARD. Min lilla Titi! Himlen vare tack, jag har dig åter!

FOLLEBRAISE (*inkommer från vänstra rummet också med ett lås i handen*). För sent! Min herre, med vilken rättighet bryter ni ifrån mina lås!

MONTDOUBLARD. Herre!...

GIMBLETTE (*utanför*). Herr Montdoublard! Herr Montdoublard!

MONTDOUBLARD. Vad är det? Jag har inte tid!

GIMBLETTE. Mamsell Cecile har kommit hem ifrån pensionen!

ISABELLE. Min syster, vilken lycka!

MONTDOUBLARD. Min yngsta dotter! Vertminois, skynda er att ta emot henne!

VERTMINOIS. Jag?... jaha, jag springer!

MONTDOUBLARD (*till Follebraise medan Vertminois går*). Ni är en... en oförsvarlig... (*med ombytt ton*). Skynda er, Vertminois!

VERTMINOIS (*i dörren*). Jaha! (*Går genom fonden.*)

Sjätte scenen.

MONTDOUBLARD. FOLLEBRAISE. ISABELLE.

MONTDOUBLARD. Kom, min dotter!

FOLLEBRAISE (*stänger vägen*). Ni får inte gå!...

MONTDOUBLARD. Nej, det är sant, jag skulle ju först vänta på poliskommissarien!

FOLLEBRAISE. Aha!

MONTDOUBLARD. Ja! rättvisan skall döma emellan oss, min herre! Sätt dig, Titi.

ISABELLE. Ja, pappa! (*Sätter sig till vänster och Montdoublard bredvid henne.*)

FOLLEBRAISE. Jaså, ni ämnar anställa rättegång? ... Så mycket bättre!

MONTDOUBLARD. Va sa?

FOLLEBRAISE. Det är ju helt naturligt! (*Sätter sig.*) Ju mera er dotter blir komprometterad, ju förr måste ni ge mig henne till hustru!

MONTDOUBLARD. Aldrig.

FOLLEBRAISE. Jag säger inför domstolen att mamsell har varit så god och passerat aftonen hos mig, från klockan sju på kvällen till klockan tio på morgonen!

MONTDOUBLARD. Herre!

FOLLEBRAISE (*flyttar fram sin stol*). Är det sant?

MONTDOUBLARD (*flyttar fram sin stol*). Ja, men jag var utanför dörren!

FOLLEBRAISE (*som förut*). Men rummet har två utgångar!

MONTDOUBLARD (*som förut*). Jag har mitt lås till bevis!

FOLLEBRAISE (*som förut*). Och jag mitt! (*Låsen slå ihop.*) Avgjort! (*Stiger upp.*) Jag kommer att inför domstolen intyga så här: Jag älskar Isabelle, och hon avgudar mig!

MONTDOUBLARD (*ursinnig*). Det är inte sant!

FOLLEBRAISE. Jag vädjar till mamsell!

ISABELLE (*förvirrad*). Jag vet inte.

FOLLEBRAISE (*livligt*). Hör ni, hon instämmer! Och ni är tvungen att ge mig henne till hustru, trots er, trots hela världen!

MONTDOUBLARD. Har ni slutat? (*Stiger upp.*) Och jag säger att om ni nånsin blir min måg, så ville jag vara en åsna! (*Sätter sig.*)

FOLLEBRAISE (*högtidligt*). Och jag vågar mitt namn, mina förnamn och mina tolv tusen livres räntor — — —

MONTDOUBLARD (*far upp ur stolen*). Va sa? . . . Säg om det där igen!

FOLLEBRAISE. Och mina tolv tusen livres räntor — — —

MONTDOUBLARD (*avsides*). Han bara narras! (*Högt.*) Avlägsna dig, min Titi. (*Isabelle sätter sig till höger.*) Ts! ts! lilla målare!

FOLLEBRAISE. Vad är det?

MONTDOUBLARD. Kan ni bevisa vad ni säger?

FOLLEBRAISE. Vilket?

MONTDOUBLARD. Om de där tolv tusen livres i räntor — — —

FOLLEBRAISE. Det skall vara gjort på en minut! (*Skyndar till fåtöljen på vilken Isabelle sitter, och har henne att stiga upp.*) Förlåt, mamsell! (*Tar bort dynan.*) Här är min kassakista! (*Tar upp en tillplattad hatt.*) Det

är så jag gömmer mina gamla hattar! (*Tar fram papper ur hatten och lämnar Montdoublard.*) Se här, aktier i Orleansjärnbanan... det är ett företag som går framåt!

MONTDOUBLARD. Det tror jag det! (*Sätter sig i vänstra fåtöljen och genomser papperen.*)

FOLLEBRAISE. Vidare har jag aktier i Nantesjärnbanan... var fan har jag dem!... Jo! (*Rycker upp Montdoublard ur stolen.*) Ursäkta! (*Tar upp dynan och tar fram en plånbok.*) Nej, där ä' mina kontanta penningar! (*Påminner sig.*) Ah det är sant, de finnas hos min tant!

MONTDOUBLARD. I Genève?

FOLLEBRAISE. Nej, därinne i hennes rum! Vänta, jag kommer strax tillbaka! (*Han skyndar in till vänster, medan han skickar Isabelle passionerade slängkyssar.*)

Sjunde scenen.

MONTDOUBLARD. ISABELLE. *Sedan* COLARDEAU.

MONTDOUBLARD. Tolv tusen livres i räntor! (*Avsides.*) Och Colardeau som bara har sin ostronbank! (*Till Isabelle.*) Vad tänker du om det här, Titi?

ISABELLE. Pappa, jag finner målaren mycket älskvärdare än den andre!

MONTDOUBLARD. Ja, så är det med mig också... jag har alltid tyckt om målare!

COLARDEAU (*i full fart från fonden*). Nu ha vi kommissarien här!

MONTDOUBLARD. Vad för slag? Vem har skickat bud på någon kommissarie?

COLARDEAU. Ni själv ju! Ni sa så här: Colardeau, sa ni...

MONTDOUBLARD. Det har jag aldrig sagt! Ni är då till den grad konfys.

COLARDEAU. Ä' jag?... Det är för starkt! (*Får se Isabelle.*) Nej se, min fästmö är ute! (*Vill fatta hennes hand.*)

ISABELLE. Kom inte hit!

MONTDOUBLARD. Låt henne vara!

COLARDEAU (*avsides*). Vad är det åt dem!

MONTDOUBLARD (*avsides*). Om jag ändå visste hur jag skulle komma ifrån honom.

Åttonde scenen.

MONTDOUBLARD. ISABELLE. COLARDEAU. VERTMINOIS.

VERTMINOIS (*utanför med en stor bukett*). Montdoublard! Er dotter kommer genast hitöver!

MONTDOUBLARD (*avsides*). Den yngsta!... Vilken idé!

VERTMINOIS (*sakta till Colardeau*). Se här din bukett! Ge henne den!

COLARDEAU (*bjudande Isabelle buketten*). Min älskvärda fästmö, tillåt mig...

ISABELLE. Kom inte hit...

MONTDOUBLARD. Låt henne vara.

COLARDEAU (*avsides*). Vad i Herrans namn är det åt dem? (*Högt.*) Ja, men när vi ska gifta oss så...

MONTDOUBLARD. Vem har sagt det? (*Avsides.*) Nu, oförskämdhet, stå mig bi! (*Till Isabelle.*) Har du talat med den herrn om giftermål?

ISABELLE. Jag? visst inte!

COLARDEAU. VERTMINOIS. Vad för slag?

COLARDEAU. Har ni inte lovat mig er dotters hand?

VERTMINOIS. Med femtio tusen francs hemgift?

MONTDOUBLARD. Jo visst, men jag har två döttrar, och jag har alltid menat den yngsta, Cecile... som jag kallar Lolo.

COLARDEAU. För tusan! Men jag känner ju inte ovannämnda Lolo!

MONTDOUBLARD. Det rör mig inte! Ettdera gifter ni er med Cecile, eller också skall ni säga mig varför ni inte vill uppfylla edra förbindelser!

COLARDEAU. Kors! jag skall gifta mig.

VERTMINOIS. Vänta litet!... Är hemgiften densamma?

MONTDOUBLARD. Det förstås!

VERTMINOIS (*hastigt till Colardeau*). I det fallet skulle det vara opassande att refusera! Och dessutom har du förbindelser —

MONTDOUBLARD. Vad för förbindelser?

COLARDEAU (*hastigt*). Inga! ... (*Till Vertminois*) Guffar vet inte vad han säger.

VERTMINOIS. Nej... nej... jag vet inte vad jag säger!... Jag menade... han har en ostronbank som står i förbindelse med... med hans giftermål!

Nionde scenen.

DE FÖRRA. CECILE. GIMBLETTE. *Sedan* FOLLEBRAISE.

GIMBLETTE (*inskyndande, med Cecile*). Herrn! Herrn! Här är mamsell!

ISABELLE. Min lilla syster! (*Omfamnar henne.*)

CECILE. God dag, min far!

MONTDOUBLARD (*omfamnar henne*). God dag, mitt barn! Se här, ser du herr Colardeau från Courceuil, som kommit hit för att bliva din make! Han har suckat för dig i hela aderton månader!

CECILE. Verkligen? (*Hälsar.*) Min herre!

COLARDEAU. Mamsell! — —

MONTDOUBLARD. Jag har enkom tagit dig utur pensionen för att gifta bort dig!

CECILE (*livligt*). Vilken lycka!

MONTDOUBLARD (*sakta*). Det passar sig inte att vara så där förtjust!

CECILE. Men då jag vill gifta mig!

VERTMINOIS (*sakta till Colardeau*). Din bukett! Din bukett! (*Avsides.*) För tusan, den har jag glömt att skriva upp. (*Skriver i en annotationsbok.*) 1 franc och 25 centimer!

COLARDEAU (*räcker Cecile buketten*). Mamsell...

jag ... jag väntade mig inte denna lycka ... så ... genast!

CECILE (*tar buketten*). Å, så vackra blommor! Tack, herr Colardeau!

COLARDEAU (*avsides*). Hon är rätt bra, hon också! ... Skada ändå, jag höll just på att bli kär i den andra!

MONTDOUBLARD. Mina barn! Låt oss skynda till mären! (*Sakta till Isabelle.*) Jag skall låta ändra namnen! (*Högt.*) Kom, Colardeau! (*Alla draga sig uppåt, utom Colardeau.*)

VERTMINOIS (*till Colardeau, som betraktar Cecile*). Vad gör du där?

COLARDEAU. Jag söker att glömma den andra!

MONTDOUBLARD. Colardeau! Bjud er fästmö armen!

COLARDEAU. Gärna! (*Han bjuder Isabelle sin arm.*)

MONTDOUBLARD. Nej, inte henne! Den andra ... alltid är ni konfys!

FOLLEBRAISE (*inkommer hastigt med en mängd handlingar*). Se här, pappa Montdoublard, här mina aktier i Nantesbanan!

MONTDOUBLARD. Skönt! Jag har alltid älskat aktie ... vill jag säga målarkonsten! Den har skapat många stora män! Rafael, Petrarka ... Dante ...

FOLLEBRAISE. Ja, och Molière! (*Avsides.*) Svärfar än något dum!

MONTDOUBLARD. Också har jag endast ett ord att säga: Min dotter Lolo tillhör Corlardeau, och min dotter Isabelle tillhör er!

FOLLEBRAISE. Är det verkligen sant?

COLARDEAU. VERTMINOIS. Det är inte möjligt!

MONTDOUBLARD. Jo, det är till och med sant! Lolo, gå hem och tag på dig din hatt; Corlardeau! Gör din utkorade sällskap. Jag kommer efter om ett ögonblick!

CECILE. Ja, min far! Kom, herr Colardeau!

COLARDEAU (*bjuder henne armen*). Genast! (*Avsides.*) Skada! Jag höll just på att bli kär i den andra!

VERTMINOIS (*avsides*). Om jag begriper det här, så vill jag vara en ostra! (*De gå genom fonden.*)

MONTDOUBLARD. Min måg, jag går in uti ert rum och sätter upp ett koncept till äktenskapskontraktet!

FOLLEBRAISE (*med passion*). Ja, allt, allt för Isabelle!

MONTDOUBLARD (*nära att gå*). Jag tillåter er att säga henne några ömma saker! Tala med henne om litteraturen...

FOLLEBRAISE (*omfamnar Montdoublard*). Allt för Isabelle!

MONTDOUBLARD (*avsides*). Aj, fan! Det är inte en bataljmålare, det är ett eldsprutande berg! (*Går in till höger, sedan han tagit en nyckel ur fickan och låst upp dörren.*)

Tionde scenen.

FOLLEBRAISE. ISABELLE.

FOLLEBRAISE (*livligt*). Äntligen, Titi, är ni min... icke sant, jag får ju kalla er så!

ISABELLE. Ja, om det roar er...

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon tycks vara medgörlig! (*Högt.*) Snart skall ni vara min maka!

ISABELLE. Ja, om några ögonblick gå vi till mären!

FOLLEBRAISE. Redan?

ISABELLE. Vad menar ni, min herre?

FOLLEBRAISE (*svalnande, men söker att spela passionerad*). Jag menar att det inte mera finns några hinder, att ingen kan störa vår lycka!

ISABELLE. Nej, ingen i hela världen!

FOLLEBRAISE (*som förut*). Ingen enda! Vi tillhöra varandra! (*Avsides.*) Jag trodde att det skulle vara roligare än så!

ISABELLE. Ännu endast några dagar — —

FOLLEBRAISE. Ack ja! Och vi äro förenade för evigheten! (*Avsides.*) Jag tror att det ena ögat är större än det andra? (*Högt.*) Ni tycker då om att gifta er? (*Avsides.*) Det är det vänstra!

ISABELLE. Ja visst... jag vill inte längre neka att jag i hemlighet började fatta tycke för er...

FOLLEBRAISE (*tankspridd*). Verkligen? (*Avsides.*) Nej, det är det högra!

ISABELLE. Och det är ju helt naturligt... vid anblicken av så mycken kärlek!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Jag har bedragit mig! Det är båda två!

ISABELLE. När vi väl blivit gifta... å! Jag har redan gjort upp tusen förslag till tidsfördriv!

FOLLEBRAISE (*avsides*). För tusan! Jag tror att hon talar i näsan! (*Högt.*) Nå, låt höra!

ISABELLE. För det första ska vi om morgnarna gå ut och promenera!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon talar bestämt i näsan! (*Högt och talande i näsan.*) Och vad ska vi göra om kvällarna?

ISABELLE. Ni har visst snuva!

FOLLEBRAISE. Jag? (*Avsides.*) Hon tror att det är jag! Bravo!

ISABELLE Om kvällarna gå vi ut och supera... bara vi två... hos någon restauratör!

FOLLEBRAISE. Och vad ska vi äta?

ISABELLE. Vad ni vill, min vän!

FOLLEBRAISE (*ond*). Jag tycker mycket om kräftor!

ISABELLE. Nå, då äta vi kräftor!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon är med om allting! Jag slår vad att om jag ber henne om en kyss så får jag den också! (*Högt.*) Mamsell, jag skulle så gärna vilja be er om — —

ISABELLE. Vad då?

FOLLEBRAISE. Jag vet inte om jag vågar... ni blir säkert ond!

ISABELLE. Men så säg då!

FOLLEBRAISE. Nåväl, jag ville be er om en kyss!

ISABELLE (*förvirrad*). Nåväl ... är jag inte er fästmö...

FOLLEBRAISE. Jo visst! (*Omfamnar henne.*) Jag kunde tro det!

ISABELLE. Men vad fattas er då?

FOLLEBRAISE. Mig? Ingenting! Jag är förtjust, utom mig av glädje! (*Avsides, ursinnig.*) Tvi fan, vad jag är nöjd!

ISABELLE. Vi ska bli så lyckliga! Jag skall göra allt vad ni vill!

FOLLEBRAISE (*går undan*). Ja!

ISABELLE (*följer honom*). Ni skall lära mig måla ... jag ritar redan! Vill ni se mina ritningar?

FOLLEBRAISE. Ja! Ja!

ISABELLE. Jag kommer strax tillbaka! Vänta mig här!

FOLLEBRAISE. Ja, ja, ja! (*Isabelle går hastigt genom fonden.*)

Elvte scenen.

FOLLEBRAISE (*ensam*). För tusan! (*Går häftigt av och an, samt stannar plötsligt.*) Hon tråkar ut mig med sin mildhet! Det är ju ett komplett får! När hon talar så är det inte annat än: bää! — Mamsell, hur står det till? — Bää! — Hur mår er herr far? — Bää! — Ack, vad jag älskar er! — Bäää! (*Tankfull.*) Hur skall jag kunna draga mig ur spelet! Jag har komprometterat, enleverat henne! Det var en stor dumhet! — Egentligen borde man aldrig enlevera andra fruntimmer än dem man känner — ty då — enleverade man dem inte! Jag kommer att göra henne olycklig, det känner jag! Låt se, om jag på det mest delikata sätt skulle säga till fadern: »Min herre, detta behagar mig inte mer... jag vill inte bli er måg» — — Ja, men jag har enleverat henne, jag har narrat henne att mankera den stackars ostronbanken — en beskedlig gosse, fast litet dum! Anfäkta! Anfäkta!

Tolvte scenen.

DEN FÖRRE. COLARDEAU. *Sedan* CECILE.

COLARDEAU (*synes i fonden, kastande slängkyssar utåt*). Ja, ja, ängel! Pärlostra! (*Inkommer.*) Det går bra, jag börjar bli kär uti Lolo!

FOLLEBRAISE. Där är han!

COLARDEAU. Förlåt, svåger! Har ni en blyertspenna?

FOLLEBRAISE (*avsides*). Om jag kunde få honom att taga Isabelle! Försöket gör det! (*Högt.*) Å, vad hon är vacker! Vad hon är förtjusande!

COLARDEAU. Vilken då?

FOLLEBRAISE. Montdoublards äldsta dotter!

COLARDEAU. Åja, inte illa! Men har ni sett den yngsta?

FOLLEBRAISE. Ni måste ha lidit grymt, Colardeau!

COLARDEAU. Jag?

FOLLEBRAISE. Att älska en sådan kvinna, och mista henne!

COLARDEAU. Å...

FOLLEBRAISE.. Jag ser tårarna stå i ögonen... Colardeau, jag vill inte stå efter er i ädelmod... jag avstår Isabelle åt er!

COLARDEAU. Nej, tack skall ni ha! Jag gifter mig med Cecile!

FOLLEBRAISE. Olycklige! Ni älskar ju henne icke?

COLARDEAU. Å, det tar sig nog!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Måtte fan ta honom! (*Högt.*) Hör ni då inte, jag avstår Isabelle åt er!

COLARDEAU. Men ni då?

FOLLEBRAISE. Jag skulle dö av sorg... men bry er inte om det!

COLARDEAU. Det är omöjligt! När Colardeau fäster sig vid någon, så är det för hela livet!

FOLLEBRAISE. Liksom ostronet vid sin bank!

COLARDEAU. Alldeles ja!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Jag måste hitta på ett

verksammare medel! (*Högt.*) Hör på! (*Cecile inträder genom fonden.*) Ni ser ut att vara en bra pojke! Nåväl, gift er inte med Cecile!

CECILE (*avsides*). Vad säger han? (*Hon stannar i fonden och lyssnar.*)

COLARDEAU (*nyfiken*). Och varför inte?

FOLLEBRAISE. Hon är en liten smula uppnäst!

COLARDEAU. Kors! Det har jag inte lagt märke till!

FOLLEBRAISE. Och ser ni, sådana näsor ä farliga!

COLARDEAU. För hälsan?

FOLLEBRAISE (*avsides*). Dumhuvud! (*Högt.*) Nej, men för den äktenskapliga lyckan! Ni blir bedragen!

CECILE. Hör man på bara! (*Gömmer sig bakom staffliet.*)

COLARDEAU. Å, min herre!

FOLLEBRAISE. Som jag säger: Akta er för den näsan!

COLARDEAU. Nej! Jag har förtroende för den. När en kvinna är dygdig och trogen, så bedrar hon aldrig sin man!

CECILE (*avsides*). Han behagar mig!

COLARDEAU. Adjö, min herre!

FOLLEBRAISE. Vart går ni?

COLARDEAU. Att skaffa mig en blyertspenna, för att skriva vers till min lilla Cecile! Hon har bett mig därom, och jag skall göra det! (*Går till vänster.*)

Trettonde scenen.

FOLLEBRAISE. CECILE.

FOLLEBRAISE. Men så hör då, Colardeau!

CECILE (*kommer hastigt fram och står mitt framför honom. Beslutsamt i det hon trotsigt stampar med foten*). Seså, min herre, nu är turen hos mig!

FOLLEBRAISE (*brydd och slagen*). För tusan! Den lilla!

CECILE. Att börja med så har ni ljugit, min herre!

FOLLEBRAISE. Vad menar ni?

CECILE. Jag är inte uppnäst!

FOLLEBRAISE. Ah, ni har hört?

CECILE. Allt, och jag ber er vara övertygad om att jag aldrig kommer att bedra min man! Aldrig! Aldrig!

FOLLEBRAISE. Å, man kan inte så noga veta!

CECILE (*stampar med foten*). Men jag säger aldrig!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Det kallar jag en kvinna! Den andra skulle ha sagt: bää!

CECILE. Varför har ni förtalat mig hos min tillkommande man?

FOLLEBRAISE. Ah, det var bara ett skämt!

CECILE. Men ett dumt, ett elakt skämt, min herre!

FOLLEBRAISE. Nåväl, jag vill tala uppriktigt med er ... jag behöver Colardeau! Giv mig honom!

CECILE. Och vad skall ni med honom?

FOLLEBRAISE. Gifta honom med Isabelle!

CECILE (*förvånad*). Min syster? ... Men ni själv då?

FOLLEBRAISE. Jag har lugnat mig!

CECILE. Huru? Efter allt det bråk ni ställt till?

FOLLEBRAISE. Ja, vad vill man göra? Jag finner henne alltför mild, för mycket får!

CECILE. Min syster ett får?

FOLLEBRAISE. Således, återgiv mig Colardeau!

CECILE. På inga villkor! Jag tycker om honom! Pappa har givit mig honom, och vad pappa ger mig, det behåller jag!

FOLLEBRAISE. Jag ber er!

CECILE. Nej! Jag vill inte vara mamsell längre!

FOLLEBRAISE (*fattar hennes hand*). Ni? Så vacker, med så små söta händer ... och med så livliga ögon!

CECILE (*ond*). Ah, min systers äro mycket livligare! (*Slår honom på handen i det hon drar sin tillbaka*). Jag är inte god, jag!

FOLLEBRAISE (*eldigt*). Så mycket bättre! Ni är förtjusande, elak, näbbig ... jag vet inte, men ... (*häftigt.*) Ah! en ide!

CECILE. Vad nu igen?

FOLLERBRAISE (*livligt*). Jag vet ett sätt att arrangera alltsammans! Ni skall inte behöva bli mamsell, och inte Colardeau och inte jag heller! Var är er far? (*Avsides.*) Jag begär hans yngsta dotters hand i stället, och Colardeau får Isabelle! Det är avgjort!

Fjortonde scenen.

DE FÖRRA. MONTDOUBLARD.

MONTDOUBLARD (*från fonden med en ritportfölj*). Min måg, allting är klart, namnena ä' ändrade, och jag kommer från mären!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Ah, för tusan!

MONTDOUBLARD. Isabelle är förtjust... se här är hennes ritportfölj! Hon kommer själv efter med resten!

FOLLEBRAISE. Herr Montdoublard, jag har något viktigt att säga er!

MONTDOUBLARD (*tar fram en ritning*). Se här: Romuli näsa... i svartkrita! (*Visar den för publiken.*)

FOLLEBRAISE. Förträffligt! Men ni vet att hjärtat — —

MONTDOUBLARD. Här ha vi Ajax' smalben, också i svartkrita!

FOLLEBRAISE (*seende på Cecile*). Ja, ögonen ä' charmanta! — — men ni vet att hjärtat — —

MONTDOUBLARD. Ack ja! Ni får en utmärkt snäll hustru! En sådan mildhet! Aldrig annat än: Ja, lilla pappa!... Med nöje, lilla pappa!

CECILE (*sakta*). Tyst då, min far!

MONTDOUBLARD. Aha, du är avundsjuk! Ja, det kan jag inte säga om dig, du är en liten satan!

FOLLEBRAISE. Å, så mycket bättre! (*Beslutsamt.*) Herr Montdoublard! Jag har något viktigt att säga er.

MONTDOUBLARD. Jag hör på!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hur skall jag kunna säga honom? (*Högt.*) Er dotter Isabelle är charmant, väluppfostrad, god — —

MONTDOUBLARD (*till Cecile*). Hör du, så kär han är! (*Högt.*) Ja, visst, och ni kan inte tro vad hon är god sedan!

CECILE (*avsides*). Han börjar på igen!

FOLLEBRAISE. Herr Montdoublard, jag måste tala med er!

MONTDOUBLARD. Jag har ju sagt att jag hör er!

FOLLEBRAISE. Nåväl, det är så ser ni, att jag inte vill göra någon människa emot, och om jag skulle behöva göra er — — något emot — — med ett ord, jag vill säga er att — — (*Avsides.*) Nej! Jag tycker mera om att skriva till honom! (*Går åt höger.*)

MONTDOUBLARD. Vart går ni då?

FOLLEBRAISE. Jag går dit in för att skriva till er! Bliv inte otålig! (*Kysser eldigt Ceciles hand och skyndar in till höger.*)

Femtonde scenen.

MONTDOUBLARD. CECILE. *Sedan* COLARDEAU. *Sist* ISABELLE.

MONTDOUBLARD (*mycket förvånad*). Han kysser Ceciles hand! Och varför fan vill han skriva mig till, när jag är närvarande? (*Skyndar till högra dörren.*) Men så säg då — —

COLARDEAU (*från vänster med ett papper i hand*). Nu har jag den första!

MONTDOUBLARD. Colardeau! Vad gör ni där?

COLARDEAU. Jag håller på att skriva mina två verser!

CECILE. Ah, får jag se!

COLARDEAU. Nej, inte ännu, jag har bara den ena... jag gick ut för att få en till! (*Slår sig för pannan.*) Nu har jag den! Nej, ännu har jag den inte! (*Skyndar in till vänster.*)

ISABELLE (*från fonden*). Pappa, skynda då! Herr Vertminois väntar er i sällskap med notarien!

MONTDOUBLARD. För tusan! Jag springer genast! (*Ut genom fonden.*)

Sextonde scenen.

ISABELLE. CECILE.

ISABELLE (*ser sig omkring*). Jag trodde att jag skulle träffa — —

CECILE. Herr Follebraise? Min stackars syster!

ISABELLE. Huru så?

CECILE. Han är en eländig, en ryslig människa!

ISABELLE. Vad säger du?

CECILE. Han vill taga ifrån mig Colardeau för att gifta honom med dig!

ISABELLE. Det är omöjligt... han har själv sagt att han älskar mig.

CECILE. Ja, men nu tråkar du ut honom! Han sade mig det nyss... han finner dig för god, för eftergivande, han kallar dig ett får!

ISABELLE. Å, det är för mycket! Jag började redan att tycka om honom, men vänta bara!

FOLLEBRAISE (*innanför till höger*). Lämna detta brev till herr Montdoublard... mycket angeläget!

CECILE (*hastigt*). Han kommer, tag nu emot honom som han förtjänar och önskar! Ingen svaghet, min syster! (*Går genom fonden.*)

Sjuttonde scenen.

ISABELLE. FOLLEBRAISE.

ISABELLE (*till Cecile*). Var lugn! (*Ensam.*) Han skall få se om jag är så mild som han tror!

FOLLEBRAISE (*kommer ut utan att strax se Isabelle*). Jag har i brevet till Montdoublard i stället begärt Ceciles hand!

ISABELLE (*närmar sig*). Min herre!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Ah, där ha vi bää! (*Högt.*) Mamsell!

ISABELLE. Jag har sökt er, min herre, ty jag ville säga er — —

FOLLEBRAISE. Också jag hade något att tala med er...

ISABELLE. Var så god och inte avbryt mig!

FOLLEBRAISE (*förvånad*). Ah, förlåt!

ISABELLE. Jag ville helt enkelt säga er att jag inte har lust att gifta mig med er, och att...

FOLLEBRAISE (*glad*). Men så är det också med mig!

ISABELLE. Ni avbryter mig oupphörligt! Ni är illa uppfostrad, min herre!

FOLLEBRAISE (*avsides, häpen*). Vad fan kommer det åt henne? (*Högt.*) Om ni har slutat, så skulle jag gärna vilja fråga er varför ni inte vill gifta er med mig?

ISABELLE (*sakta i det hon betraktar honom*). Jag finner er alldeles för ful!

FOLLEBRAISE. Vad?

ISABELLE. Ni har ögon som man inte ser, och en mun som syns alltför mycket!

FOLLEBRAISE (*drar ihop munnen*). Men tillåt...

ISABELLE. Dessutom vill jag inte gifta mig med annat än en snillrik man!

FOLLEBRAISE (*bugande*). Tackar! Men i morse tycktes ni finna mig efter er smak, eftersom ni samtyckte att bli min hustru!

ISABELLE. Vem, jag!... Det kan jag inte påminna mig!

FOLLEBRAISE. Gott!... Och likväl talade ni om våra promenader, om supéer — —

ISABELLE. Det var bara ett skämt!

FOLLEBRAISE. Verkligen?

ISABELLE. Tog ni det för allvar! Jag trodde er ändå inte vara *så* enfaldig!

FOLLEBRAISE. Mamsell, tillåt mig säga er att detta skämt — —

ISABELLE. Är inte något skämt, min herre! (*Ställer sig framför tavlan.*) Ah, det är er tavla! Så ful den är! Jag trodde verkligen att ni hade någon talang!

FOLLEBRAISE (*stött*). Men, jag tycker att mina cimbrer — —

ISABELLE. Cimbrer, de där? Jag tog dem för nationalgardister!

FOLLEBRAISE (*ond*). Mamsell, jag...

ISABELLE. Ni tål inga kritiker... så är det med alla medelmåttor!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Och jag som trodde att hon var mildheten själv! (*Högt.*) Det är sant, ni bör kunna bedöma ett konstverk! (*Tar portföljen som Montdoublard lagt på en stol.*) När man har ritat Romuli näsa i svartkrita, så!

ISABELLE (*livligt*). Min herre! Låt mig få portföljen! (*Hon vill rycka den ifrån honom, men han håller i den.*)

FOLLEBRAISE. Varför det? Artister emellan, så!... (*Avsides.*) Hon är superb då hon är ond! (*Högt.*) Tillåt mig att också få beundra Ajax' förtjusande smalben... i svartkrita! (*Öppnar portföljen.*)

ISABELLE (*söker få portföljen*). Jag tillåter det inte ... jag förbjuder er!

FOLLEBRAISE (*avsides*). Hon är mycket bättre än systern! (*Ser uti portföljen.*) Se där ha vi smalbenet! Å, så det är skuggat!

ISABELLE (*utom sig*). Nej, det går för långt! (*Ger honom en örfil.*)

FOLLEBRAISE. Ah!

ISABELLE (*avsides, förvirrad*). Ack min Gud, vad har jag gjort!

FOLLEBRAISE (*avsides, förtjust*). O vilken lycka! Hon slåss, och det har hon inte talat om! (*Högt och passionerat.*) Isabelle!

ISABELLE (*ond*). Gå, min herre, ni är en avskyvärd människa!

FOLLEBRAISE. Hon är förtjusande! Men varför dölja för mig att ni är häftig och ondsint? Att ni har den lyckliga naturgåvan att dela ut örfilar?

ISABELLE (*förvånad*). Vad menar ni?

FOLLEBRAISE. En sådan hustru är ju en skatt!

Mamsell, jag trodde att ni var god och eftergivande ... jag ber tusen gånger om förlåtelse, jag ser nu att jag misskänt er!

ISABELLE. Min herre!

FOLLEBRAISE. Ack, ni kan inte tro vad det gör mig lycklig! Jag avskyr socker! Jag tycker om ättika, senap, tvister och dispyter!

ISABELLE (*avsides*). Det var således hemligheten!

FOLLEBRAISE. Och om det också vore endast för att förarga er, så gifter jag mig med er!

ISABELLE. Nej, säger jag!

FOLLEBRAISE. Jo, ni måste!

ISABELLE. Aldrig!

FOLLEBRAISE (*faller på knä*). Jag älskar er, Isabelle! Endast er! (*Stiger hastigt upp då han ser Montdoublard inkomma.*)

Adertonde scenen.

DE FÖRRA. MONTDOUBLARD. VERTMINOIS. CECILE. *Sedan* COLARDEAU.

MONTDOUBLARD. Min herre, jag har emottagit det brev, vari ni anhåller om min yngsta, här närvarande dotters hand — —

CECILE. Min!

VERTMINOIS. Vad vill det säga?

MONTDOUBLARD. Jag skänker er den!

FOLLEBRAISE. Men ... (*avsides*). Väderflöjel!

MONTDOUBLARD. Jag skall genast låta ändra namnen hos mären.

FOLLEBRAISE. Behövs inte ... Det är ändrat!

MONTDOUBLARD. Ändrat?

FOLLEBRAISE. Det är Isabelle som jag älskar ... älskar för hela livet!

MONTDOUBLARD (*ond*). Herre, vill ni driva med mig? Hela denna morgon har ni inte gjort annat än ändrat er!

FOLLEBRAISE. Nå, än sedan?

MONTDOUBLARD. Man leker inte på det sättet med en far och två döttrar! Jag nekar er Isabelles hand! Jag nekar er Ceciles hand! Jag nekar er allt!

VERTMINOIS. Det är rätt!

MONTDOUBLARD. Och har bara ett ord att tillägga! (*Visar på dörren.*) Bort ifrån mitt hem, herre! (*Erinrar sig.*) Nej det är sant, vi ä' hos honom! Kom, mina barn! (*Ämnar gå åtföljd av döttrarna.*)

FOLLEBRAISE (*utom sig*). Ah, ni vill driva mig till det yttersta! Då vet jag vad jag skall göra!

MONTDOUBLARD. Och vad är det?

FOLLEBRAISE. Jag bränner upp mina aktier!

MONTDOUBLARD. Det rör mig inte!

FOLLEBRAISE. Och sedan skjuter jag mig för pannan!

ISABELLE (*förskräckt*). Ack min Gud!

FOLLEBRAISE. Sedan jag likväl på mitt bord efterlämnat följande skrivelse: »Anklaga ingen för min död... det är Montdoublard som mördat mig för att komma åt mina aktier!»

MONTDOUBLARD (*förskräckt*). Nej, det skall ni inte göra... det vore grymt!

FOLLEBRAISE (*till Isabelle*). Farväl, mamsell! Vi återse varandra i en annan värld! (*Går mot vänster.*)

ISABELLE (*till Montdoublard*). Min far!

MONTDOUBLARD (*rädd*). Han går verkligen! (*Till Isabelle.*) Min dotter, det är visst sant att han inte är vacker... men du älskar honom ju...

FOLLEBRAISE (*till Isabelle*). Min Isabelle!

ISABELLE (*med låtsad köld*). Jag samtycker, men endast för min fars skull, och jag ber er tro att ni i mig inte skall finna någon undergivenhet, någon mildhet — —

FOLLEBRAISE. Så mycket bättre!

CECILE (*sakta till Isabelle*). Stackars syster!

ISABELLE (*sakta*) Tyst! Jag älskar honom!

CECILE. Å, verkligen!

VERTMINOIS (*avsides*). Inom två månader kasta de pendyler i huvudet på varann!

COLARDEAU (*från vänster, med ett papper i handen.*) Nu har jag dem!

ALLA. Vilka?

COLARDEAU. Verserna till min fästmö! Hör på bara!

Varför kan jag inte, o ömma Lolo:
Få leva med er uti Bordeaux!

FOLLEBRAISE. Varför i Bordeaux?

MONTDOUBLARD. Det tillåter jag inte... det är för långt bort!

COLARDEAU. Kors svärfar, det är bara för rimmets skull!

FOLLEBRAISE. Verserna ä' bra... jag kan begagna dem för Isabelle, med en liten förändring!

COLARDEAU. Ja, men Isabelle rimmar inte med Bordeaux.

FOLLEBRAISE. Jag sätter la Rochelle i stället!

Varför kan jag inte, o ömma Isabelle,
Få leva med er — —

COLARDEAU (*fortsätter*) — i la Rochelle! Jaha, det går an!

MONTDOUBLARD. Nåväl, mina mågar, ä' ni nu nöjda!

COLARDEAU. Ja, jag är dödligt kär uti Lolo!

FOLLEBRAISE (*för sig i det han betraktar Cecile*). Jag tror det hade varit klokare att jag gift mig med Cecile!

ISABELLE (*nyper honom i armen*). Vad behagas?

FOLLEBRAISE. Aj!... (*Passionerat.*) Nej, Isabelle! Jag älskar dig, endast dig!

Slutsång.

(Ur "*Lilla Matrosen*".)

Säkert i vårt skämt ej mången finner
rim och reson och estetik,
men vi hoppas dock att det ej finner
en alltför allvarsam publik!

Meningen ju är att ni ska skratta,
och om vi narrar er därtill,
målet vi ju nått, trots det besatta —
och det är allt vad skämtet vill!

ALLA.

Ja, det är allt vad skämtet vill!

*———

TEATERPJÄSER

lämpliga för sällskapsteatrar.

Med utsatt antal personer (h. = herrar, d. = damer).

N:o		öre
1.	Magister Bläckstadius (4 h. 7 d.)	50
3.	En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	50
4.	Rika morbror (4 h. 3 d.)	50
10.	Hittebarnet (5 h. 4 d.)	50
11.	Positivhataren (6 h. 2 d.)	50
14.	Det otroliga (3 h. 3 d.)	50
28.	Ett resande teatersällskap (8 h. 1 d.)	50
29.	Den politiske kocken (4 h. 8 d.)	50
30.	Flickorna på Norr (7 h. 5 d.)	50
34.	Lilla apan (3 h. 2 d.)	25
37.	Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.)	50
38.	Min vän löjtnanten (4 h. 4 d.)	50
46.	En midsommarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.)	50
47.	En natt i Falkenberg (2 h.)	50
48.	En god uppfostran (3 h. 4 d.)	50
49.	Aprilnarrit (2 h.)	50
50.	För sent! (5 h.)	25
51.	I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.)	50
52.	Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.)	50
53.	Blekingsflickan (6 h. 3 d.)	50
54.	Tiggarflickan (5 h. 5 d.)	50
55.	Den grå paletån (10 h. 4 d.)	50
56.	Lefve fåfängan! (7 h. 3 d.)	50
60.	Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.)	50
61.	Mitt andra jag (5 h. 2 d.)	50
63.	Hyresgäst och Husägare (4 h. 3 d.)	50
66.	Min hustru vill så ha det (6 h. 4 d.)	50 50
68.	En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.)	50
69.	Blixt och Dunder (3 h. 2 d.)	50
70.	Andra tider, andra seder (11 h. 6 d.)	50
71.	Tre för en (4 h. 3 d.)	50
72.	Bark, Park och Stark (4 h. 3 d.)	50
73.	Det höga C (4 h. 2 d.)	50
75.	"På kärlekens vingar" (6 h. 4 d.)	50
76.	Majorskans krinolin (4 h. 3 d.)	50
77.	En kopp té (6 h. 7 d.)	50
78.	Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.)	50
79.	Den sällsynte ynglingen (2 h. 2 d.)	25
80.	Allas vår tant (6 h. 6 d.)	50
82.	Den resande studenten (4 h. 2 d.)	50
83.	Den tankspridde (1 h.)	25
84.	Sanningsvännen (1 h.)	25
85.	Kalle Glader (1 h.)	25
86.	En gammal gosse (7 h. 5 d.)	50
87.	En svartsjuk tok (3 h. 2 d.)	50
88.	Ett studentputs (5 h. 3 d.)	25
89.	Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.)	25
90.	Den svaga sidan (2 h. 2 d.)	50
91.	Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.)	50
92.	Bror Jonatan (10 h. 4 d.)	50
93.	Riksdagsmannen (4 h. 2 d.)	25
95.	På Hasselbacken (2 h. 1 d.)	25
96.	Frieri och förställning (4 h. 2 d.)	50
99.	Herre! var god tag bort er dotter! (4 h. (3 d.)	50
102.	När man inte har möbler (6 h. 2 d.)	50
106.	Sällhet på flaskor (4 h. 2 d.)	25
107.	Karl Sabelträff (6 h. 1 d.)	25
110.	Malins korgar (1 d.)	25
112.	Aldrig för sent! (10 h. 6 d.)	75
113.	Två unga löjtnanter (6 h. 3 d.)	25
114.	"Han är inte svartsjuk!" (3 h. 1 d.)	25
115.	Ulla skall på bal (3 h. 1 d.)	25
118.	Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50
119.	Vi äro alla lika (13 h. 7 d.)	50

N:o öre

120. En söndag på Amager (9 h. 2 d.) 50
121. De bägge Pomadorna (4 h. 2 d.) 50
125. Studenthataren (3 h. 2 d.) 50
126. Kärleken på sommarnöje (4 h. 2 d.) 25
127. Ett stockholmsgeni (4 h. 2 d.) 50
128. Fattig på mynt (7 h. 2 d.) 50
129. Ett frieri i Västergötland (7 h. 6 d.) 50
130. Grannarne (1 h. 1 d.) . . . 25
132. Den olycklige älskaren (1 h.) 25
134. Studentens majnatt (1 h.) 25
135. Mammas gosse (1 h.) . . . 25
136. En komedi (4 h. 2 d.) . . . 75
139. En öfverste i forna dagar (7 h. 1 d.) 50
140. Den gamle skådespelaren (1 h.) 25
141. Den gamla aktrisen (1 d.) 25
142. Rosa och Rosita (4 h. 3 d.) 50
143. Min tants planer (1 h. 3 d.) 50
144. Min son på Galejan (1 h.) 25
145. N:o 7 (6 h. 3 d.) 50
149. Friarn kommer (4 h. 2 d.) 50
150. Maskeraden i vindskammaren (5 h. 3 d.) 50
151. En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.) 50
154. Under aftonsången (8 h. 3 d.) 25
155. Korp-Kersti (10 h. 4 d.) . . 50
159. Ett äfventyr (6 h. 2 d.) . . 25
160. De nygifta (2 h. 3 d.) . . . 50
161. Tillåt min fru (4 h. 3 d.) 50
162. På narri (3 h. 2 d.) 50
163. En kommunist (2 h. 1 d.) 25
164. Skal och kärna (3 h. 2 d.) 50
166. Två lustiga Turar (4 h. 2 d.) 50
171. En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.) 25
172. Ett hem (2 h. 2 d.) 25
178. Den hvita halsduken (2 h. 1 d.) 50
186. Nyårsnatten (4 h. 5 d.) . . 50
187. En anonym kyss (3 h. 2 d.) 35
188. Lilla sångfågeln (3 h. 1 d.) 50
190. Den sjätte (3 h. 2 d.) . . . 25
191. Familjen Trögelin (6 h. 4 d.) 60
192. Svensken i Paris (1 h. 6 d.) 30
193. Det skadar inte! (6 h. 4 d.) 50
195. Salig Ferdinand (2 h. 3 d.) 35
196. Il Bacio (6 h. 3 d.) 35
197. Majorens döttrar (7 h. 3 d.) 75

N:o öre

198. Revolutionen i Drifbänken (1 h. 8 d.) 50
199. Öfverstens måg (5 h. 3 d.) 50
200. Sparlakansläxor (5 h. 3 d.) 50
201. Min ros i skogen (3 h. 2 d.) 50
213. Också en förlofning (4 h. 3 d.) 50
214. Gnistan (1 h. 2 d.) 50
218. Mellan bjudningarna (2 h. 3 d.) 50
220. "Förlåt mig!" (2 h. 1 d.) 60
221. Svärfar (5 h. 7 d.) . . . . 1—
222. En tvärvigg (3 h. 2 d.) . . 50
226. Pater-noster (3 h. 3 d.) . . 50
228. Småflickor (2 d.) 50
229. Karl XV i hvardagslag (4 50
h. 2 d.) 35
230. Tillfälligheter (1 h. 2 d.) . 35
231. Surrogat (1 h. 1 d.) 35
232. Provisoriskt (3 h. 1 d.) . . 35
233. Hon vill inte gifta sig (1 h. 1 d.) 35
234. En middagsbjudning (1 h. 2 d.) 50
235. Sista hvarfvet (2 h. 1 d.) 50
235. För nervösa fruar (2 h. 1 d.) 50
237. En herre i svart frack (1 h.) 25
238. Ett flöjtsolo (1 h.) 25
239. Den kärleken (3 h. 3 d.) 1—
240. Moster Malvina (14 d.) . . 50
241. Familjelycka (2 h. 7 d.) 1—
242. En afton på "Tre Byttor" (13 h. 4 d.) 50
256. Paulines beundrare (2 h. 3 d.) 50
262. Veteranens jul (2 h. 1 d.) 35
265. Hjärterdam (3 h. 1 d.) . . 50
266. För välgörande ändamål (2 h. 2 d.) 50
267. Jag gifter mig med min dotter (3 h. 2 d.) 50
268. Mellan fyra ögon (3 h. 2 d.) 50
269. Civilklädd (4 h. 1 d.) . . . 50
270. Det ringer (2 h. 3 d.) . . . 60
271. För tidigt (1 h. 1 d.) . . . 50
278. En trasslig härfva (1 h. 1 d.) 50
279. Hämnd (2 h. 3 d.) 75
281. På gamla dagar (3 h. 3 d.) 50
285. Min hustru vill ha roligt (10 h. 4 d.) 75
286. Farmors och mormors kärleksäfventyr (1 h. 2 d.) . 50
301. Mig lurar du inte (4 h. 1 d.) 50
324. I sista stund (1 h. 1 d.) . 50
325. En musik-kur (1 h. 1 d.) . 50
326. Porträttet (2 h. 2 d.) . . . 50

